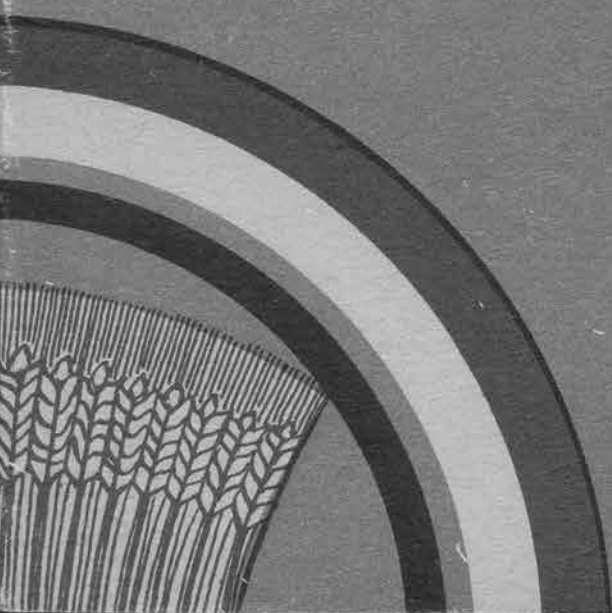
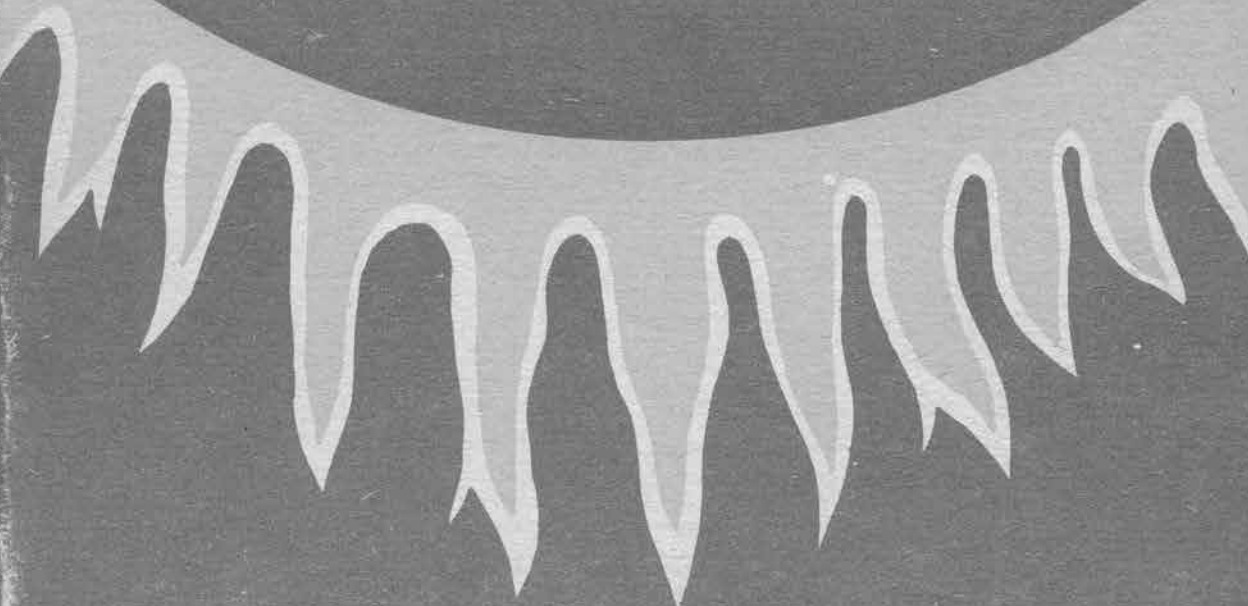




БЛАГОВІСНИК



1
1992

ДОРОГІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!

Які гарні на горах ноги
благовісника, що звіщає
про мир, що добро
провіщає, що спасіння
звіщає...

Іс. 52.7

З великою радістю ми схиляємося перед Богом у смиренні нашого серця, приносячи подяку Йому за можливість видати перший номер журналу "Благовісник". Понад шість десятиліть наші попередники плекали мрію про відновлення започаткованого у довоєнні роки часопису, якого вдалося видати всього кілька номерів. Ті умови, в яких змушена була жити і працювати церква, далеко не сприяли видавничій діяльності. З милості Божої, після об'єднання різних напрямків п'ятидесятників у одне братство — Союз Християн Віри Євангельської України — настає час відновити нарешті роботу видавництва. На сьогоднішній день утворено відділ видавництва, який має займатися випуском періодики. Господь дав нам чудових кваліфікованих працівників: редакторів, кореспондентів, прозаїків, поетів, котрі своєю працею та молитвами готові зробити все, аби наш "Благовісник" став для читача воістину благословенним виданням. Творення церкви, яко тіла Христового, через єдність дітей Божих, — основна мета діянь нашого Господа, за це Він молився, за це віддав своє життя, проливши святу кров, для цього Він ублагав Отця Свого Небесного, щоб після Духа Святого на Землю.

Духовне єднання дітей Божих і є основною метою діяльності Центра Союзу ХВЕ України.

Ми маємо велику надію, що наш "Благовісник" допоможе всім читачам журналу підтримувати й кріпити ту єдність духу в союзі миру, в неподільній Церкві Христовій.

Користуючись нагодою, через журнал "Благовісник" вітаємо всіх наших читачів з виходом першого номера.

Голова ради ХВЕ України

Мельник М.А.

БЛАГОВІСНИК

Часопис Союзу Християн

Віри Євангельської-п'ятидесятників України

№ 1 1992

Свідчення про реєстрацію
серія КП №697 від 24 травня 1992р.

З М І С Т

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.
Каплун В. Ф.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Лілія Босович
Ростислав Білосевич
Віктор Котовський
Сергій Рачинець

Художник
Григорій Басюк

Адреса редакції:

252115, Київ,
вул. Г. Онискевича, 3.
Тел. 444-25-80

Служити Богові і людям	3
Володимир Сидорчук. Уроки із книги пророка Йони	6
Сергій Рачинець. Любів' Ісуса. Вогник доброти	12
М.Сташук. Як сумнів наляже. Зійди на Голгофу	12
В.Франчук. Пісня над піснями	13
Ось збулося слово твоє	18
Любов Циганок. Працює учбовий центр	26
Ніна Максимчук. "О, Боже, даруй нам всім крила"	28
"Христос — моя надія"	28
Вести народ до правди Божої	29
М.Сиско. Півсторіччя за Христом	31
Катерина Москаленко. Молитва	36
Валентина Дмитрук. Як я впорядковую урок	37
Никодим Марчук. Доброта веде до щастя	41
Як нам ставитись один до одного?	43
Ще один Дім молитви	47
Свято в Межиріччі	47
Слово Христове лунає в Тамбові	48

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ, ШАНОВНИЙ НАШ ЧИТАЧУ!

Розквічення духовного життя в Україні, що стало можливе завдяки демократичним змінам у суспільстві, — без перебільшення — створило небувало сприятливі умови для активної діяльності церкви. Нарешті! Слава Господеві! Ми бачимо, як гостинно відкриваються двері громадських установ, закладів культури і навіть високих кабінетів перед тими, хто несе радісну звістку про Христа. Спостерігаємо бурхливе кількісне зростання релігійних громад і широкий розвій їх діяльності, скерованої на зміцнення в суспільстві значення таких незамінних чинників, як милосердя, справедливості та любов.

Відбувається активне налагодження зв'язків із зарубіжними церквами. Десятки тисяч киян, лівів'ян, харків'ян, одеситів останні роки мали змогу слухати євангельські проповіді багатьох відомих братів-благословників з Канади, Сполучених Штатів, Фінляндії, Швеції і, як результат, тисячі тих, хто порвав з гріхом і прийняв Христа як свого спасителя. Чимало з них Силою Духа Святого через знайомих проповідників отримали фізичне uzдоровлення. Представники чисельних зарубіжних місій привозять в Україну сотні тисяч примірників духовної літератури й безкоштовно передають її спратлим до Слова Божого.

Зміцнивши, широко розгорнули євангелізаційну роботу вітчизняні церковні громади. Істина Христова утверджується у найвіддаленніших куточках України, поколилася хвиля євангелізації на Урал, на Сибір. Чують Слово Господнє не тільки у школах та клубах, а й у місцях позбавлення волі, котрими така багата східна половина Росії. Плоди цієї роботи очевидні. Слава нашому Господеві! Зростають церковні громади, будуються молитовні будинки.

Отже, любий наш читачу, ми й відновили добре знаний коліс часопис, маючи на меті детально розповідати в ньому про всі ці події.

Однією з головних наших тем буде тема моралі — проблема, що нині є хіба не найскладнішою в нашому краї та й у цілому світі. Ми твердо переконані в тому, що вирішення цієї проблеми неможливе без участі Господа нашого Ісуса Христа.

"Благословник" буде надавати свої сторінки не тільки для друку цікавих, змістовних проповідей, глибоких теологічних досліджень, історичних розвідок, віршів та прози, але й допоможе практичними порадами тим, хто активно трудиться на ниві Божій: вчителям недільних шкіл, проповідникам, служителям церкви.

Відомо, яку велику роль відіграє в житті кожної людини сім'я. Як побудувати родинні стосунки на основі Христового вчення? Як

виховувати дітей, виходячи з настанов Біблії? Як будувати подружнє життя? На це та на багато інших питань дасть вам кваліфіковану відповідь наш "Благословник".

Ми звертаємось до братів та сестер нашої церкви. Будьте нашими помічниками й порадиниками, пишіть нам про все, що є цікавого у вашій громаді. Не обов'язково це мають бути високохудожні твори, пишіть так, як ви у змозі, ми тут опрацюємо ваші повідомлення, а якщо необхідно — пришлемо кореспондента. Тільки ваша щира зацікавленість може бути запорукою успіху нашої діяльності. Моліться за нас!

Ми звертаємось до наших російськомовних братів та сестер і закликаємо їх стати до лав наших читачів і прихильників. Журнал наш український, але не тому, що ми плекаємо якусь українську особність — ні, а лише через те, що існує багато речей, котрі можуть виявити себе повною мірою лише в українському слові, через суто національне світосприймання. Не відвертайтеся від нас, наша мова красива і зовсім не важка для засвоєння, а ми, зі свого боку, докладемо всіх зусиль, аби виправдати ваше довіря.

Ми звертаємось до віруючих інших християнських конфесій. Якщо ви маєте що сказати читачеві, але не маєте власної трибуни, приходьте до нас, Господь допоможе нам обійти підводні камені міжконфесійних розбіжностей і дасть мудрість згуртуватися на тому, в чому ми єдині.

Ми звертаємось до наших друзів з-за кордону. Зв'язок з вами все ще не такий міцний, як того б бажалося, спілкування обмежене. Ваше сприяння для нас є дуже важливе. Не знаючи, як розвивається релігійна думка у ваших країнах, не маючи під рукою впливових зарубіжних духовних видань, наш журнал не зможе осягнути широкі світові обрії, не зуміє позбутися провінційності, на яку слабує чимало подібних до нашого часописів.

Ми звертаємось до тих, хто ще не прийняв Христа як свого особистого Спасителя, ще блукає в сутінках сумнівів, шукаючи шляху до істини. Запийте, ми дамо щирі і правдиві відповіді на будь-які запитання.

Ми звертаємось до людей, котрі мають заощадження й бажають прислужитися на ниві благодійництва як спонсори і можуть допомогти з папером, у розповсюдженні та рекламі видання і таке інше. Ми будемо вдячні вам за підтримку.

Хай же єднаються наші серця у Дусі Святому, у любові та праці. Бажаємо всім ясных благословень і цікавих зустрічей на сторінках "Благословника".

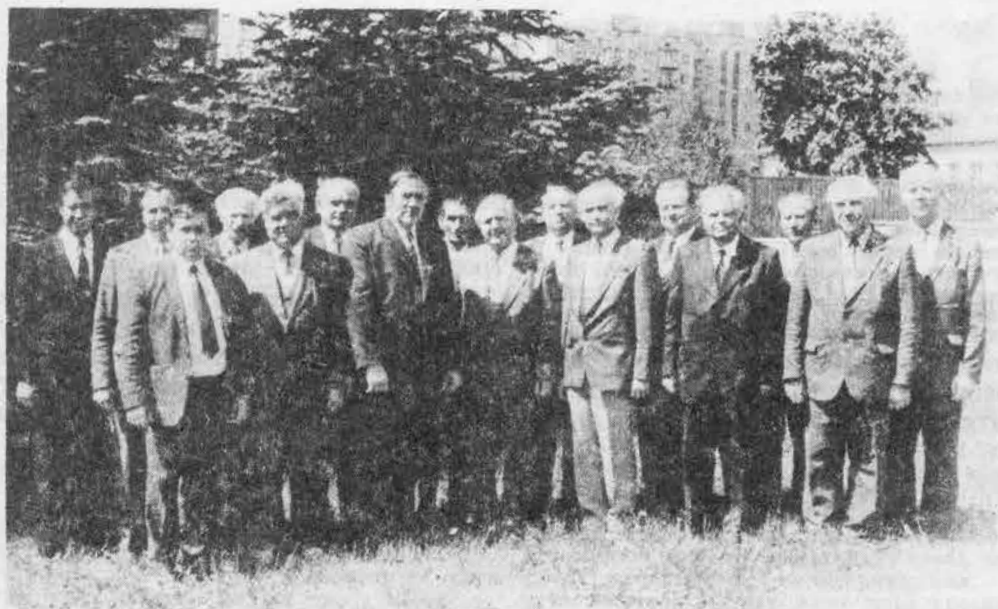
Редколегія.

СЛУЖИТИ БОГОВІ І ЛЮДЯМ

Господь наш є абсолютним взірцем єднання. Єдність між Богом-отцем, Богом-Сином та Богом-Духом Святим червоною рисою приходить через усе Святе Письмо від першої сторінки до останньої. Коли Христос жив на землі, перебуваючи в тілі людському, про цю єдність чули апостоли від свого Вчителя й могли спостерігати, як вона втілюється у діяннях Ісуса. "Старатися зберігати єдність духа в союзі миру" навчав апостол Павло церкву в Ефесі (Еф 4.3). Він знав, яка то сила — єдність, користувався нею у своїй праці й бачив плоди духу єдності в союзі миру серед християн.



У президії конференції християн віри євангельської України: Білас Р.І. (ліворуч), Мельник М.А. 14 травня 1992 року, м. Рівне



Члени Президії Союзу ХВС України, м. Рівне

Всі дії, спрямовані на роз'єднання християн віри євангельської, від кого б вони не походили, не суть відповідні до волі Божої.

Чи є серед нас батько, який бажав би, щоб його діти не мали миру між собою, не цінували Його любові до них? Навпаки! Кожний батько любить своїх дітей, бажає добробуту всім і всіх благословляє.

Розділення й протидія єднанню — справа ворога Божого. Він хотів би нас розсіяти, мов те зерно, аби ми перебували в темряві земній, не маючи жодного зв'язку й спілкування. І ми, християни віри євангельської, діти небесного Батька, який любить усіх дітей своїх незрівнянно більше, ніж земні батьки, нарешті одержали прекрасного подарунка від Нього — можливість вільно в єднанні брат із братом трудитися в союзі миру, ступивши на шлях запропонований ще апостолом Павлом, — шлях збереження й зміцнення єдності духу.

25 травня 1990 року у м. Коростені зібралися посланці від громад християн віри євангельської з усієї нашої України. Головним питанням, що постало на з'їзді, було питання про об'єднання всіх течій і напрямків у єдине братство.

Тяжкою й звивистою дорогою йшла церква до цієї події. Перші кроки до об'єднання п'ятидесятників у нашому краї було зроблено ще в 20-і роки нашого століття І.Ю.Воронаєвим та його соратниками.

У 1926 році в Одесі вони скликали I з'їзд християн віри євангельської. Через рік відбувся II з'їзд. Чому так скоро? В той час вже почала діяти пекельна репресивна машина, керманічі якої виношували у своїх серцях

сатанинські наміри на знищення Церкви Божої разом з усім, що становило красу, сумління й розум суспільства.

Авторам та виконавцям цих жахливих ідей не до вподоби були рішення I з'їзду ХВС. Вже в той час тисячі дітей Божих, особливо з числа баптистів та п'ятидесятників було кинуте за мури Соловецького монастиря, у концтабори та в'язниці. Страшна загроза нависла над Божою Церквою. В таких умовах під тиском влади було скликано II з'їзд ХВС України. Учасники з'їзду, кому пощастило вижити, розповідали про гнітючу атмосферу, що панувала там, тож рішення, які було прийнято, відбивали більше розгубленість та розпач серед братів-християн, аніж дійсний стан справ у Церкві. Багато хто з делегатів заплатив життям за свою слабкість. Жорстокий меч атеїстичної сваволі не минув і І.Ю. Воронаєва. Його життя трагічно урвалося в неволі — невідомим лишилося навіть місце, де знайшло спокій його стражденне тіло.

I ось минуло 63 роки — ціла історична доба відділила II з'їзд від III. Вже сам факт того, що така подія відбулася, переконливо свідчить: Церкву Христову воістину побудовано на камені і пекельні ворота її не подужали.

Не знищили її жорстокі репресії, не зламали розділення. Чотириста тридцять делегатів з'їзду й понад сто його гостей, котрі репрезентували 55-тисячне братство ХВС України, красномовно свідчили самі за себе. На з'їзд прибули також численні гості з Канади, США, Бельгії, Німеччини, Норвегії, Фінляндії та Швеції. Після обговорення найважливіших проблем було прийнято рішення про створення Союзу Християн Віри Євангельської України, обрано його керівні органи.

Новостворений Союз, об'єднавши в одну християнську сім'ю близько 500 помісних церковів, чотирьох різних течій, являє собою відкриту спільноту, що готова прийняти у свої братерські обійми всіх християн віри євангельської, якщо вони щиро уболюють за Божу справу. У часи нескінченних ділень, безлічі течій та напрямків у релігійних громадах, непримиренності й незгоди між політичними партіями, гострого відчуження між державами та націями він також є взірцем вирішення найскладніших проблем сьогодення.

Створення Союзу ХВС — то тільки початок. Попереду важлива й нелегка робота по утвердженню рішень третього з'їзду на місцях, по створенню відповідних структур Союзу. Таку роботу вже розпочато. Одним з чинників, що покликані сприяти налагодженню повнокровного життя Союзу є відновлення випуску журналу "Благовісник".

Основним завданням його буде зміцнювати єдність дітей Божих в одній Церкві Христовій, скеровувати людей до любові й згоди, допомагати тим, хто прагне до пошуку лиця Божого. Оновлений часопис буде нести радісну звістку про Христа в оновлений світ. Допомогати вірним зростати у вірі, стверджуватися у Дусі Святому, служити Богові й людям.

УРОКИ ІЗ КНИГИ ПРОРОКА ЙОНИ

Усе Писання Богом натхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божя людина була досконала, до всякого доброго діла готова.

2 Тим 3.16, 17

I

Книга пророка Йони набула великої популярності у дорослих і в дітей через розповідь про великого "кита", скоріше, то була якась інша риба, що проковтнула Йону. Але головне значення твору полягає в тому, що він відкриває нам велику Божу любов, явлену нечестивому місту Ніневії, а також неслухняному пророкові. Найбільш важливим доказом правдивості цієї книги є те, що на неї посилався Христос: Мт 12.39-41; Лк 11.29,30; Мт 16.4.

Ніневія — столиця древньої Ассирії, була розташована на східному березі ріки Тігр, і знаходилася в заломі, який утворювала її притока Верхній Заб, навпроти нинішнього міста Мосул. Засновники Ніневії походили з Вавилону, як видно з книги Буття (10.11), де говориться, що Ассур (Ашшур) вийшов із землі Сінеар (Шінеар) і побудував Ніневію. Древні рукописи та Біблія описують її як процвітаюче торгове місто і неприступну фортецю, що мала вигідне розташування й високі та широкі стіни, на яких вистачало місця трьом рядам бойових колісниць, довжиною стіни були більш, ніж 90 кілометрів. Пророк Йона говорить: щоб обійти місто, треба було мати не менш, як три дні.

Пророк Софонія (Соф 2.15) називає Ніневію радісним містом, що живе безтурботно, говорячи про себе: "Я! — і немає вже більше нікого!" А пророк Наум — містом кровожерним, повним неправди й насильства, де не припиняються грабунки й де "купців більше, ніж зірок на небі".

У це місто, повне гріховного розбещення, приблизно за 800 років до Христа, було послано пророка Йону, щоб об'явити мешканцям про майбутні суди Божі. Але вчасне покаяння ніневітян відвернуло Божий справедливий присуд. Правда, це каяття було короткочасним, і Ніневія, згідно пророцтва Наума, через два століття була остаточно зруйнована мідянами та їх союзниками. А вогонь, вода й піщані бурі на цілі тисячоліття цілком поховали це місто. Тільки в 1841 році археологам вдалося відшукати його, а проведені там розкопки підтвердили правдивість біблійних оповідей.

І ось сюди Господьсилає Йону, сина Аміттаєвого, родом з галілейського міста Гат-Гафери.

II

В усіх випадках, коли Бог говорить, що кара за гріх — смерть, Він ніколи не позбавляє грішника можливості спастися. Цікаво, що навіть ім'я того, хто повинен був звістити ніневітянам смертний вирок, в перекладі означає "голубка". А, як відомо, голуб з давніх давен є символом миру й любові.

Та Йона, замість того, щоб іти до призначеного місця, робить крок, протилежній волі Божій. Безперечно, що головна мета книги — показати в образі подій у Ніневії Господнє милосердя до всіх людей, але й історія з самим пророком може стати для нас великим повчальним прикладом і пересторогою, щоб бути слухняними у виконанні Господніх повелінь і щоб виконувати їх негайно. Бо й ми не раз ідемо дорогою своєю, а не Божою. Але для Бога наш послух є "ліпший від жертви" (1 Сам 15.22).

Навіть після багаторазового читання цієї книги ми, мабуть, до кінця не збагнемо всіх мотивів непослуху Йони.

Можливо, він проявив псевдонатріотизм, адже Ассірія була великим гнобителем Ізраїля, і Йона міг в своєму серці мати бажання, щоб Господь вигубив ніневітян. Інша причина могла полягати в тому, що пророк з дитинства обирав шляхи найменшого опору.

Вибір найлегшого шляху є однією з причин більшості наших переживань. Та уникаючи одних труднощів, ми впадаємо в інші, — ще більш складні й небезпечні. Бо у справжніх дітей Божих не може бути ніяких мотивів для відмови виконувати Господні повеління.

Таким чином в Йопії, портовому місті, що лежало на східному березі Середземного моря, шукає Йона корабель, який повезе його в Тарсис (Таршіш). На думку багатьох дослідників Біблії ця далека заморська країна знаходилась на заході, на території нинішньої Іспанії і вважалася краєм світу. Славилася вона своєю розвинутою торгівлею й могутнім флотом. Та для Йони було легше заплатити гроші, спокійно подорожувати й без усяких турбот дістатися кораблем у Тарсис, аніж тяжкою і небезпечною дорогою добиратися до Ніневії, ризикуючи при цьому життям з огляду на хижих звірів та розбійників. Він не просто змінює маршрут, а цілком здаючи собі справу, втікає від Господа (Йона 1.3).

Любий друже! Зупинися й подумай, де і кому потрібна твоя проповідь про близький прихід Христа й про Його грядущі суди? Ніневія, в яку Господь послав Йону, знаходилась досить далеко. Але твоя "Ніневія" може бути там, де ти мешкаєш, де ти працюєш. Чи не є твої наміри й твої дії втечею від Господа?

За свій непослух Йона попав у тяжкі випробування. Бог змушений посилати їх і нам, бо для Нього найважливішим є кінцевий результат — спасіння наших душ.

Апостол Яків (1.13-15) добре пояснює це, мовлячи, що кожен з нас зводиться власною пожадливістю.

Господь здійняв велику бурю на морі, і корабель, на якому плив Йона, почали zalивати хвилі.

Людей охопив жах... Аби полегшити корабель, вони викидають вантаж у море. Те, що, можливо, збирали роками, над чим працювали в поті чола, на що сподівалися, думаючи, що це майно "втримає" їх у житті.

Вся команда корабля і пасажери прикладають усі свої зусилля, щоб врятувати корабель. Немає тільки одного — Йони. Хто в цій катастрофічній ситуації згадав про Йону? Можливо, його знайшли випадково. Можна собі уявити, як це всіх вразило, адже дивно бачити, як хтось спить під час загальної тривоги, чи біди. Але все ж таки один чоловік, забившись у далекий кут у трюмі корабля, спокійно спав.

Дуже низько і далеко заганяє людину гріх...

Різний буває спокій, різний буває сон. Є сон під Божим благословінням, і є сон байдужої людини, що стоїть на грані загибелі. Згадаймо євангельську притчу про п'ять мудрих і п'ять нерозумних дів.

Христос теж спокійно спав у човні серед бурхливого моря. Так, Він

спокійно спав, але як Володар Всесвіту, як Творець усього. Він мав на це право. Спокійно спав у в'язниці апостол Петро, будучи повний віри й надії на Бога. Та зовсім інший був сон Йони...

Дорога душа! Послухай, як звучать слова Христа до Його послідовників: "Ви ще далі спите й спочиваєте?" (Мт 26.45). Чи не до тебе це слово?

І, як правило, через наш непослух страждаємо не тільки ми самі, але й ті, хто нас оточує.

Ті, що не знають живого Бога, моляться до своїх богів, благають їх про порятунок, а той, хто знає живого Бога — спить! Як це печально! "... коли світло, що в тобі, — говорить Христос, — є темрява, — то яка велика та темрява!" (Мт 6.23).

Та ось розбудили Йону. "Чого ти спиш? Уставай, заклич до свого Бога, — може згадає цей Бог про нас, і ми не згинемо" (Йона 1.6). Ці люди не тільки хотіли врятуватися, що є так природно, але хотіли знайти причину цієї трагічної ситуації. В ті далекі часи всілякі неясні та спірні питання найчастіше вирішувалися за допомогою жеребка. І тут, щоб в'яснити, з-за кого зчинилася та страшна буря, кидають жереб. І жереб впав на Йону.

На мить всі забули про шторм, звернувши допитливі погляди на цього чоловіка. "Хто ти такий?" — запитали його. "Я єврей, і боюся я Господа, Небесного Бога, що вчинив море та суходіл", — відповів Йона. (Йона 1.9).

"Я боюся..." Досить часто тепер доводиться чути такі слова. І насправді, з одного боку є чого боятися, — різні страхіття володіють незвершеною маловірною людиною. "Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!" — каже Христос (Ів 14.1).

Та Йона зі страху втікає. І сьогодні є багато людей, котрі втікають від Бога тому, що бояться. "Боюся..." Наскільки правдиво це було сказано? Наскільки правдиві ми, коли говоримо, що боїмося Бога?

Йона збагнув, що зробив гріх, він добре знав, яким чином можна заспокоїти море. Він розумів, що "заплата за гріх — смерть" (Рим 6.23), а тому сам виносить собі смертельний вирок: "Візьміть мене і киньте мене до моря, і втихомириться море..." (Йона 1.12).

За свій злий намір він не тільки постраждав матеріально, заплативши гроші за нездійснену подорож, але мусить заплатити ще й цілим життям. О, як це дорого! А Божа благодать дається безкоштовно! Потрібно лише смиренно і з послухом та вдячністю прийняти цей дар.

Після довгих вагань Йону кинули за борт. І враз буря вщухла, й запанувала велика тиша. "Хто ж це такий, що вітри та море слухняні Йому?" (Мт 8.27). Це Бог-Творець, який керує стихіями світу. А хто ми, що Його так часто не слухаємо?..

І тут, здається, Йону спіткала подвійна кара, бо він не тільки потрапив у море, але його ще й проковтнула величезна морська тварина. Та, власне, вона потім стала для Йони Божим рятівником.

Тепер він зрозумів, що від Господа нікуди не втечеш. "Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця?" — каже Давид (Пс 139.7).

Щоб звільнити Йону від сну байдужості, Господь змушений був послати велику бурю на море, а страх загинути в череві морської істоти спонукав пророка молитися. Лише покаяння, надія на Боже милосердя й обітниця виконати Господні доручення звільняє Йону від загибелі. За Божим повелінням риба попливла в напрямку берега і викинула пророка на суходіл.

"І було Господнє слово до Йони вдруге..." (Йона 3.1). Для слухняного потрібно один раз сказати: "Один раз Бог сказав, а двічі я чув" (Пс 62.12). А неслухняному скільки разів потрібно говорити, аби він хоч раз почув!

Нарешті Йона вирушив у напрямку Ніневії. Ось перший день він ходить вулицями міста й віщує: "Ще сорок день — і Ніневія буде зруйнована!" (Йона 3.4). Місто було велике, як зазначалося раніше, але вже першого дня всі повірили в Божий присуд. Чому? Та, мабуть, тому, що в серці кожного ніневітянина, який робив гріх, був постійний голос совісті. "... Бо коли винуватить нас серце, то Бог більший від нашого серця та відає все!" (1 Ів 3.20) І ніневітяни повірили, й оголосили піст, і позодягались в рубища, від найбільшого з них аж до найменшого. І дійшло це слово до царя Ніневії, і він устав з свого трону, і скинув плаша свого з себе, і покритися рубищем, та й сів на попелі" (Йона 3.5-9).

Сьогодні також над всією землею висить Божий присуд. З кожним днем людство все більше й більше відчуває, що наближається якась велика катастрофа. Сучасні ядерні арсенали настільки великі, що ними можна кілька разів знищити земну кулю. А яка страхітлива обстановка екологічна! А між тим політики з високих трибун промовляють про великі досягнення людства в різних галузях науки, техніки та медицини. Робляться відчайдушні спроби до встановлення миру.

Та зло в людях зростає все більше й більше. А звідси, як наслідок — невиліковні хвороби, страхітливі епідемії, що здатні протягом кількох років захопити в свої смертельні обійми мільйони людей. Проблем багато, а причина одна — боговідступлення. Хто може вказати вихід з цього гріховного лабіринту? А вихід маємо! Його дає Той, хто є "більший, ніж Йона!" (Мт 12.41).

Яку велику милість і благословення отримали б жителі міст і сіл, цілі народи, країни й континенти, коли б учинили так, як ніневітяни, — покаялись у своїх гріхах. А ще краще, коли б зробили це, починаючи "від найбільшого з них аж до найменшого" (Йона 3.5). І справа не у видимому фарисейському упокоренні та в голосному лементі до Господа, бо "Не кожен, хто каже до Мене: "Господи, Господи!", увійде в Царство Небесне, але той, хто виконус волю Мого Отця, що на небі" (Мф 7.21). "...і нехай кожен зверне з своєї дороги та від насильства" (Йона 3.8).

Все місто, покритись попелом приниження й покаяння, отримало милість від Бога, який відвернув від них страшену кару. Він і сьогодні готовий простити всякого грішника, що кається.

Слово Господнє викликало у жителів міста таку реакцію, якої Йона аж ніяк не чекав, бо це видно з його наступної поведінки: "і було це для Йони на досаду велику і він запалився" (Йона 4.1).

Як же так? Пережити такі страшні події, пройти таку далеку й небезпечну дорогу, і то все, по його розумінню, даремно? Невже його слова про загибель Ніневії не справдяться?.. Як тут Йона подібний до євангельського немилосердного боржника, що бив і душив свого товарища, забувши про щойно прощений набагато більший його борг (Мт 18.23-25).

Йона знає, що таке милосердя, він його пережив, та чомусь Боже милосердя до ніневітян викликає в пророка велике незадоволення.

А як ми співіщаємо світові Боже слово? Не раз доводиться чути, як дехто, безтурботно махнувши рукою, говорить про тих, хто не приймає Слово Господнє: "Якщо не буде їм це слово на покаяння, то буде на осуд". Все вірно. Але апостол Павло говорить так: "То ж біжу я не так, немов на

непевне, борюся не так, немов би повітря б'ючи..." (1 Кор 9.26). Хоч тут говориться про власне спасіння, але ці слова є доброю ілюстрацією того, яким мусить бути наше ставлення до спасіння інших. Як ми проповідуємо іншим? Може тільки "б'ючи повітря"? Докладімо до нашого свідoctва ширу молитву і дієву любов. Перш ніж говорити до грішника "загинеш!", скажімо йому, що "Бог є любов" (1 Ів 4.8).

Побачивши, що Ніневія прощена, Йона робить спробу виправдати свою втечу до Тарсиса. В особі Йони ми бачимо вкрай рішуче небажання грішника визнати свою гріховність перед Богом. Він шукає різні аргументи для свого виправдання: "... я знав, що Ти Бог милостивий та милосердий, довготерпеливий та многомилостивий, і Ти жалкуєш за зло" (Йона 4.2). І нам знову пригадується той лукавий раб, котрий говорить: "Я знав тебе, пане, що тверда ти людина, — ти жнеш, де не сіяв, і збираєш, де не розсипав. І я побоявся, — пішов і таланта твого сховав у землю" (Мт 25.24, 25).

Господь дає Йоні ще один урок Свого милосердя. За одну ніч серед палючої пустелі Він вирощує кущ, щоб створити тінь над Йониною головою і цим відвернути його від незадоволення. І це надто втішило пророка. Але втіха його була поверхова. Коли цей кущ, як швидко виріс, так швидко й зів'яв, тоді знову проявилася справжня натура Йони. Бог послав черв'яка, який підточив коріння цього куща. Але був і інший "черв'як", що точив серце Йони. Цього "черв'яка" Йона виплекав сам своїм непослухом і своєю немилістю до інших людей. Тепер його невдоволення настільки зросло, що пророк навіть забажав собі смерті. Людина, яка є немилосердна до інших, є насамперед немилосердна до самої себе. Скільки ми бачимо таких людей, які нерозсудливо, разом з Йоною кажуть: "Краще мені смерть від мого життя" (Йона 4.8). Вони не розуміють, що смерть нерозкаяної людини не є вихід із складного становища, а є вхід у таку невимовно страшну ситуацію, звідки виходу вже немає. "... життя та смерть дав Я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє, щоб любити Господа Бога свого, щоб слухатися голосу Його, та щоб линути до Нього, бо ж Він життя твоє і довгота днів твоїх (5М 30.19).

Але і на цьому прикладі з кущем Господь бажає навчити милосердю й любові свого непокірного учня. "Ти змилювався над рициновим кущем, над яким не трудився і не плекав його, який виріс за одну ніч, і за одну ніч згинув. А Я не змилювався б над Ніневією, — цим великим містом?" (Йона 4.10, 11).

Як втішився Йона, коли тінь куща прикрила йому голову від пекучого сонця, і як він чомусь засумував і навіть озлобився, коли Господь від Свого грізного, справедливого суду прикрив ніневітян тінню Свого милосердя.

IV

Якось раптово закінчується ця цікава, повчальна книга. І ми не маємо певної уяви про те, яке повчання виніс із того Йона. Та все ж таки вона має своє продовження, і ця розмова буде не повною, якщо про це не сказати.

Згадаємо, що написано в Євангелії від Матвія 12.40: "Як Йона перебув у середині китовій три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський в серці землі". Дивно, чому Йона порівнюється із Христом? Що між ними є спільного? Насамперед це порівняння є контрастне. І вся суть полягає в тому, що Йона попав у черево морської тварини за провини свого непослуху, а Христос зійшов у середину землі, але не за Свій непослух,

а за наші з вами гріхи, за непослух наш. "Він упокорив Себе, будши слухняний аж до смерті, і то смерті хресної..." (Фил 2.8). Наш непослух почався в Адамі, а Христос прийшов, щоб слухняному вмерти за неслухняних і привести нас до життя. Як через смертний вирок Йони були врятовані всі, хто був на кораблі, так через смерть Христову прийшло спасіння для всіх жителів землі.

Іншим продовженням цієї книги є наше життя. Кожен день приносить нам нову можливість стати подібними до Йони, — повторити чи не повторити його помилки. Отже, зробимо належні висновки з цієї повчальної історії.

Бог любить всіх людей, незалежно від раси, національності, релігійності і незалежно від кількості вчинених гріхів. Та гріха Він не любить і неодмінно змушений по причині Своєї святості й справедливості покарати людину смертю й довічними муками.

Але, з іншого боку, "так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне" (Ів 3.16).

Грішника, який кається, Господь приймає і повертає йому радість, спокій і благословення. Та для того, щоб грішник покався, мусять бути слухняні посланці Його, котрі завжди були б готові виконати Божі доручення. Як написано: "кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасений. Але як покличуть Того, в Кого не вірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника? І як будуть проповідувати, коли не будуть послані?" (Рим 10.13-15).

Якщо ти християнин, то не сідай у корабель цього світу, не втікай у Тарсис! Навколо нас мільйони неспасених грішників. Хто їм скаже про Божу любов до них? Хто переконає їх, що Христа заради них було розп'ято на хресті? Не чекай, щоб це зробив хтось інший, зроби це сам (Єв 33.8, 9; Дан 12.3).

"Тому то, підперезавши стегна свого розуму та будши тверезі, майте досконалу надію на благодать, що приноситься вам у з'явленні Ісуса Христа. Як слухняні, не застосовуйтеся до попередніх пожадливістей вашого невідання, але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім вашім поведженні" (1 Пет 1.13-15).

Попасти в пащу риби, або в безодню морську, це ще, порівняно, не вкрай погано. Набагато гірше, коли гріх непослуху кине тебе в пащу диявола, в безодню пекельних мук.

Тільки прийнявши у своє серце жертву послуху Христового, зможемо бути слухняними Богу і уникнути помилок пророка Йони.

м. Львів



ЛЮБІТЬ ІСУСА

Любіть Ісуса над усе,
 В Його віддайтесь руки,
 Бо Він спасіння нам несе
 Через Голгофські муки.
 Він любить вас, як ще ніхто
 Так не любив ніколи.
 Плекає вам щодня Христос
 Святої правди колос,
 В яким безсмертя для людей,
 Живі слова пророчі...
 Любіть Ісуса, що гряде
 До нас крізь морок ночі.
 Його втішайте ім'ям —
 Воно, як хліб насущний,
 Теплиться сонячно, сія,
 Бентежить кожну душу.
 Любіть Ісуса, що постав
 Супроти зла земного,
 Даруйте радість для Христа
 Своім служінням Богу.

ВОГНИК ДОБРОТИ

О, Ісус, Тебе я знаю,
 Бачу образ Твій святий,
 Тож для Тебе в серці маю
 Чистий вогник доброти.
 Бережу Його щоденно,
 Щоб не згас він ні на мить,
 Хоч уже довкола мене
 Темно стало і гримить.
 У саду затихла пташка,
 І тривожно так стає...
 Та мені іти не страшно
 Крізь пільму в житло Твоє.
 Вогник цей все дужче й дужче
 Пломєніє кожен день.
 Вірю я, що неминуче
 Він до тебе приведе.
 По-дитячому вклонюся —
 Посміхнешся щиро Ти,
 І віддам Тобі, Ісусе,
 Серце, повне доброти.

м.Дубно.

М.Сташук

ЯК СУМНІВ НАЛЯЖЕ

Як сумнів наляже на душу тобі,
 Важка завітає година,
 Є вихід. Завжди пам'ятай це собі:
 В молитві схилити коліна.
 І хмари розвіються чорні й сумні,
 Відразу відчується зміна,
 Щоб тільки бажання були
 все одні
 — В молитві схилити коліна.
 Звертатимеш радісно далі свій
 шлях,
 Мета все ж хай буде єдина —
 Щоб віра міцніла, розсіявся жах —
 В молитві схилити ти коліна.

ЗІЙДИ НА ГОЛГОФУ

Зійди на Голгофу, мій друже,
 На хрест підійми там свій зір.
 Невже проминеш ти байдуже
 Господні страждання без мір?
 За тебе жахливії муки,
 Син Божий терпів на хресті,
 І цвяхами ноги та руки
 Були там прибиті святі.
 За тебе вінець мав колючий,
 Уквітчане кров'ю лице,
 Та глум безпощадно болючий —
 Поніс на Собі Він все це.

Рівненська обл. с.Ужинець

ПІСНЯ НАД ПІСНЯМИ

Алегоричне трактування книги "Пісня над піснями" так широко побутує, що практично не доводиться чути про роздуми над її сюжетом, а часто сама лише спроба дослідження книги сприймається, як щось негоже. Інколи можна почути — і це від євангельських віруючих, — що текст "Пісні..." не має для нас якоїсь особливої цінності, а її загальний зміст зводиться до того, що Христос любить Церкву, а Церква любить Христа... Тобто, книга про любов. Буває, кажуть і таке: "Це новела про взаємини між царем Соломоном і пастушкою Суламіткою", й знову ж таки висновок: книга про кохання.

І все-таки "Пісня над піснями" — книга не про кохання. Саме так — не про кохання! Тоді про що ж?

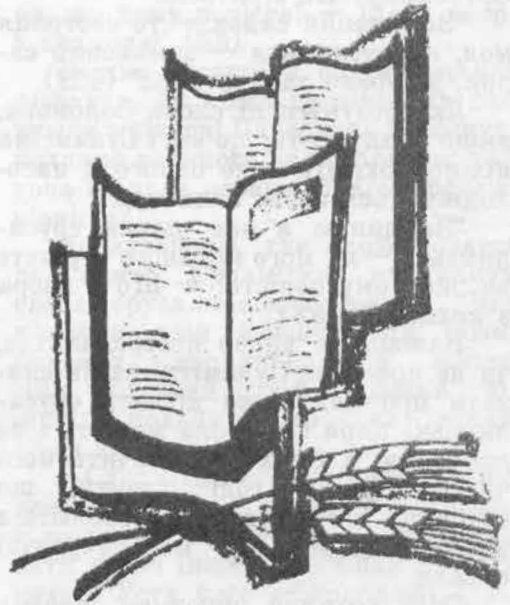
Перш за все в текстах натрапляємо на цілу низку місць, які спростовують традиційне твердження, нібито коханим Суламітки є Соломон.

"Скажи ж мені ти, кого покохала душа моя, де ти пасеш? Де даєш ти спочити у спеку отарі? Пощо біля стад твоїх друзів я буду, немов та причинна?" (1.7).

Сумнівно, щоб цар Соломон пас овець, напевно він був цілком поглинутий державними турботами. А якщо йому й випадав якийсь просвіток в полудень, то місце його спочинку, без сумніву, відоме. Та й важко повірити, аби прості пастухи були Соломоновими товаришами.

"Як та яблуна між лісовими деревами, так мій коханий поміж юнаками" (2.3).

У тексті 6.8 мовиться, що у Соломона "шістдесят є цариць і вісімдесят є наложниць, а дівчатам немає числа". Дивно було б назвати Соломона юнаком після 60 офіційних одружень. Припустимо, він вперше одружився 20-літнім, але й тоді йому було б не



менше тридцяти, а це вже аж ніяк вік не юнацький.

"Голос мого коханого!.. Ось він іде, ось він скаче горами, по пагірках вистрибує..." (2.8). Для царя єврейського народу це якимось аж надто легковажно..

"Мій коханий подібний до сарни чи до молодого оленя. Он стоїть він у нас за стіною, зазирає у вікна, заглядає у ґрати..." (2.9).

Де це — у нас за стіною? У кого, "у нас"? Чи можна уявити, аби уславлений цар зазирав у вікна, заглядав у ґрати? Ні, неможливо.

"Мій коханий — він мій, я ж його, він пасє між лілеями!" (2.16). Ні між лілеями, ні поблизу лілей Соломон овець не пас..

"По ночах на ложі своїм я шукала того, кого покохала душа моя.. Шукала його, — та його не знайшла..

Хай устану й нехай я пройдуся по місті, хай на вулицях та на майданах того пошукаю, кого покохала душа моя..." (3.1; 2). Цар Соломон опівночі прогулюється вулицями і майданами Єрусалиму? Не віриться...

"Замкнений садок — то сестриця моя, наречена моя — замкнений садок, джерело запечатане..." (4.12).

Як зрозуміти ці слова Соломона, якщо припустити, що він і Суламітка ніжно кохають одне одного й насолоджуються своїм коханням?

"Заклинаю я вас, дочки ерусалимські — як мого коханого стрінете ви, що йому повісте? — Що я хвора з кохання!" (5.8).

Навіщо це дивне посередництво, чи не простіше Суламітці самій сказати про це? Адже дівчата ерусалимські царя Соломона можуть і не побачити, а Суламітка бачить його часто. Та й годі уявити, що ерусалимські дівчата розмовляють з великим царем про його сердечні справи.

"Мій коханий пішов до садочка свого, в квітники запашні, щоб пасти в садках і збирати лілеї. Я належу своєму коханому, а мені — мій коханий, що пасе між лілеями". (6.2, 3). Цар Соломон пасе овець у своєму власному саду? Цар Соломон збирає лілеї?! Несолідно.

І нарешті ще й таке: "Під яблунею я збудила тебе, — там повила тебе мати твоя, там тебе повила твоя породителька..." (2.5). Жінки царя Давида народжували йому дітей під деревами? Ну, знаєте...

Отже в тексті книги "Пісня над піснями" десять (!) місць, з яких всякому неупередженому читачеві Віблії стає зрозумілим — коханим пастушки Суламітки є зовсім не Соломон. Коханий і Соломон — дві різні особи. В тому то й помилка більшості читачів: вони сприймають текст книги, як діалог між Соломоном і Суламіткою. Насправді ж у книзі три дійові особи: Соломон, Суламітка й безіменний пастух, якого гаряче кохає Суламітка.

Отже, короткий зміст книги "Пісня над піснями".

Суламітка — вродлива смаглявка з простої єврейської сім'ї, сама наївність і безтурботність, що цілком притаманні безхмарній юності. Вона зросла на природі серед людей, що займалися землеробством та скотарством, — вирощували виноград, розводили овець. Між зелених долин Палестини народилось і розквітло гаряче кохання Суламітки до доброго, прекрасного юнака-пастуха... Працьовиті брати Суламітки не могли допустити, щоб їх сестра виросла неробою — і їй вони доручили стерегти виноградники (1.6) від лисиць та лисенят (2.15). Однак Суламітка, зачарована навколишньою красою, насолоджуючись співом пташок, пахощами квітучих садів, часто полишає виноградник і безтурботно блукає незнайомою місциною.

"Зійшла я, — розповідає Суламітка, — в оріховий сад, щоб поглянути на пуп'яночки при потоці, щоб побачити там, чи зацвів виноград, чи гранатові яблуни порозцвітали?..." (6.11).

Зненацька вона опинилась на битому шляху, яким саме проходили струнки колони воїнів царя Соломона. Суламітка, що виросла серед тиші долин і виноградників, вражена, з величезною цікавістю споглядала військовий загін, його офіцерів.

"І не зчулася я, як мене посадила душа моя між колесниці моєї дружини бояр", — зізнається вона (6.12).

Зачаровані красою Суламітки й знаючи, який небайдужий їх повелитель до жіночої вроди, воїни привели Суламітку в царський гарем. І тільки тепер Суламітка зрозуміла, в яке скрутне становище потрапила.

Соломон був у захваті:

"Шістдесят є цариць, і вісімдесят є наложниць, а дівчатам не має числа, — та єдина вона — ця голубка моя, моя чиста! У неньки своєї вона одиначка, обрана вона у своєї родительки! Як бачили дочки Сіону її, то щасливою звали її, цариці й наложниці — то вихваляли її. Хто це така,

що вона виглядає немов та досвітня зоря, прекрасна як місяць, як сонце — ясна..." (6.8, 9).

Соломон освідчується Суламітці в коханні, обіцяє їй прекрасне життя в царськiм палаці, обдаровує її багатими подарунками (1.9, 10). Та Суламітка вірна своєму коханому, вона страждає в царському домі, вона почуває себе, як пташка, спіймана і посаджена в золоту клітку. Суламітку гнітить присутність царя (1.11), вона відпочиває, коли хоч під час обіду він покидає її...

Від недавньої безтурботності не залишилося й сліду — вона зосереджує всі свої сили й волю, щоб зберегти вірність коханому юнакові-пастуху. Душа її лине до нього (1.12, 13), і скільки б не промовляв до неї Соломон ніжних слів, вона думає про свого нареченого. Їй вчувається його голос, вона кличе його, говорить тільки про нього (2.6-17). Соломон наполягає. Змучившись душевно, Суламітка засинає. І в сні вона продовжує пошуки коханого і — о радість! — знаходить його, обіймає його... А на фоні цього солодкого сну звучить голос строгої реальності, голос коханого: "Заклинаю вас, дочки ерусалимські, — нащо б сполохали, й нащо б збудили кохання, аж доки йому до вподоби!..." (8.4).

Тим часом Соломон поспішно готується до весілля в усій своїй величі (3.11), продовжує наговорювати прекрасній смаглявці ніжні слова, переконує її у своєму коханні (4.1-11), та однак Суламітка нехтує коханням великого царя — вона береже вірність простому пастухові...

"Прокинься, о вітре з півночі, і прилинь, вітре з півдня, — повій на садок мій: нехай потечуть його пахощі! Хай коханий мій прийде..." (5.16).

І знову спить Суламітка, і знову сниться їй тривожний сон, що нібито приходять до неї її жаданий, стоїть біля дверей, ніби кличе дівчину. Вона біжить йому назустріч, відчиняє двері, та... нікого нема. Суламітці снить-

ся, що вона шукає його на вулицях та майданах міста, кличе його, але наштовхується лише на сторожів (5.2-8).

"Заклинаю я вас, дочки ерусалимські, — як мого коханого стрінете ви, що йому повісте? — Що я хвора з кохання!" (5.8).

Важко зрозуміти ерусалимським дівчатам, як може провінційна пастушка з півночі Палестини відкинути кохання великого царя. Кому ж тоді вона віддала перевагу? Кому береже вірність?

Здивуванням, глибокою повагою до самої Суламітки проникнуті слова ерусалимських дівчат: "Чим коханий твій кращий від інших коханих, вродливіша з жінок? Чим коханий твій кращий від інших коханих, що так закликаеш ти нас?" (5.9).

І Суламітка описує портрет прекрасного юнака: "Коханий мій білий й рум'яний, визначніший він від десяти тисяч інших. Він юнак — як ті кедрі! Уста його — солодощі, і він увесь — пожадання... Оце мій коханий, й оце мій дружок, дочки ерусалимські!" (5.10-16).

Куди ж твій коханий пішов? — допитуються в Суламітки.

І перед очима її знову постає рідний край — край виноградників і пасовищ: "Мій коханий пішов до садочка свого, в квітники запашні, щоб пасти в садках і збирати лілеї". Я належу своєму коханому, а мені — мій коханий, що пасе між лілеями!" (6.2, 3).

Соломон глибоко засмучений, розуміє, що серце Суламітки належить іншому. Соломон покохав Суламітку за її свіжу красу і, звичайно, міг би взяти її силою, та тепер він, який ніколи раніше не чув відмов навіть від найзнатніших жінок, змушений з глибокою повагою відступити перед силою непорушної вірності. Соломон зрозумів, що Суламітка ніколи не покохає його... і з гіркотою промовив великий цар: "Замкнений садок то сестриця моя, наречена моя — зам-

кнений садок, джерело запечатане..." (4.12).

Суламітка нічого не дозволяла цареві, і він змушений визнати, що вона не тільки прекрасна, але цнотлива й строга: "Ти прекрасна, моя ти подруженько, мов та Тірца, ти хороша, як Єрусалим, ти грізна, як війська з прапорами! Відверни ти свої оченята від мене, бо вони непокоять мене!" (6.4, 5).

Соломон відпускає Суламітку. Суламітка йде. Затамувавши подих, дивляться їй услід — простій дівчині — царські придворні, а з уст уславленого царя мимоволі зривається зітханя: "Вернися, вернись, Суламітко! Вернися, вернися — нехай ми на тебе надивимось!" (7.1).

А душа Суламітки лине вперед — у милий серцю край виноградників та пасовищ. Вона щаслива: "Я належу своєму коханому, а його пожадання — до мене! Ходи ж, мій коханий, та вийдемо в поле, переночуємо в селах! Устанемо рано, й ходім у сади-виногради, подивимось, чи зацвів виноград, чи квітки розцвіли, чи гранатові яблуни порозцвітали?.. Там кохання своє тобі дам! Видадуть пах мандрагори, при наших же входах — всілякі коштовні плоди" (7.11-14).

І ось — зустріч. Після важких випробувань, після всього пережитого, після душевної муки — зустріч!

Восьма глава книги "Пісня над піснями" — торжество кохання, торжество вірності, яку крізь усі перепони пронесла й зберегла Суламітка, зберегла в пустині спокуси: "Хто вона, що виходить із пустині, спираючися на свого коханого?" (8.5).

Вони разом!

Якщо на початку книги Суламітка гірко зітхає: "Свого не встерегла я виноградника власного", то заключним акордом книги могутньо й радісно звучать слова: "Але мій виноградник, що маю його, при мені!" (8.12).

На початку книги — гіркота втрати коханого, в кінці — безмежне ща-

стя його повернення. Вони — разом. Навіщо їм слава й багатство?!

"Поклади ти мене, як печатку на серце своє, як печать на рамено своє, бо сильне кохання, як смерть..." (8.6). "Води великі не зможуть згасити кохання, ані ріки його не заллють! Коли б хто дав за кохання маєток увесь свого дому, то ним погордили б зовсім!" (8.7).

Суламітка щаслива, бо вона зберегла вірність.

Ні, книга "Пісня над піснями" — це не ідилічна розповідь про двох щасливих закоханих і не обмінювання взаємними люб'язностями. Це складна драма з напруженим сюжетом. В повісті є все: кохання, страждання, спокуса, розлука, зустріч... Але головна думка книги — вірність. Книга "Пісня над піснями" це книга не про кохання — про вірність у коханні.

Розповідь побудована в формі діалогів, які, в основному, ведуться між Соломоном та Суламіткою. Але в кожному реченні відчувається присутність третього — коханого пастуха, хоч він залишається в тіні, так би мовити, за кадром.

Книга має глибоке духовне значення — переносно вона оповідає про Ісуса Христа і його улюблену Церкву. В житті, як і в книзі "Пісня над піснями" явно виступають дві сили, два об'єкти: Церква (Суламітка) і оточуючий світ (Соломон). Їх взаємини очевидні для всіх, адже події розгортаються в матеріальному світі. Так само, як коханий Суламітки не присутній в оповіді, а лише мається на увазі, так і Ісус Христос незримий на землі, але сам Він є предметом дискусії між світом та Церквою.

Так само, як Соломон, світ пропонує все своє багатство, славу, показні розкоші, фальшивий блиск, пропонує свою дружбу ... і так само, як зберегла вірність Суламітка своєму коханому — бідному пастуху, так і Церква свято береже вірність Тому, хто завжди був для світу зневаже-

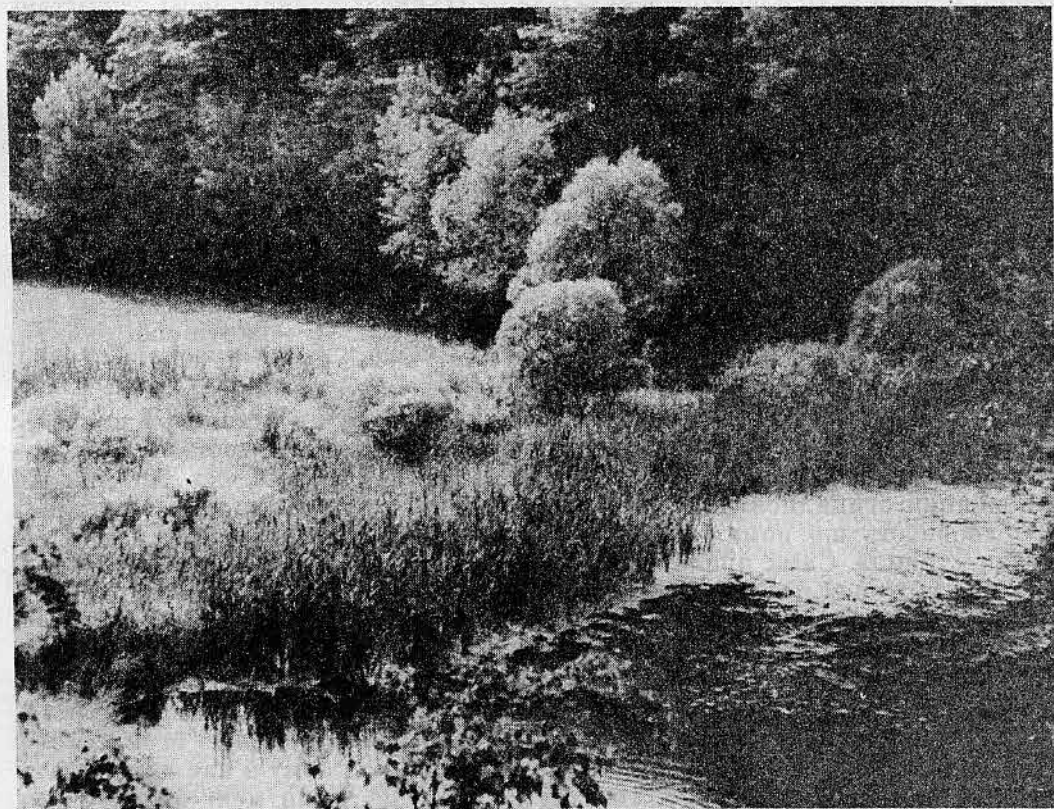
ним галілеянином, котрий не хизується величчю, але який завжди був для Церкви Божественним Пастирем.

Смуток, випробування. Ворог хоче

спокусити Церкву, та вона буде вірна в любові до Ісуса Христа.

В любові буде вірна!

В.Франчук



"Джерела посилаєш у ріки, які течуть поміж горами ..." Пс 104.10



**ОСЬ ЗБУЛОСЯ
СЛОВО ТВОЄ**

Я була інвалідом першої групи шість років... Чотири з них пролежала на один бік. Коло мене доводилось ходити, мов біля малої дитини. А я ж уже доросла. Мої ноги повисихали, і одна за другу закрутились, і в колінах зігнулись, і притислися сильно до моїх грудей так, що я не могла і їсти. Коли я молилась і промовляла: "Хліба нашого насущного дай нам сьогодні", то тії слова мені хотілося промовчати перед Богом. Написано, що без волі Божої жодна волосина не впаде з нашої голови. А на моїй голові все волосся випало. А на спині у мене виріс великий горб. Можете собі уявити, на кого була схожа. Я в платтячках своїх — ще дитячих, лежала, вся в них поміщалася, і ті платтячка були довші за мої ноги. То можете собі уявити, яка я була каліка.

Але Христос, що пролив Свою кров за нас, мене вилікував.

Одного разу мама пішла з дому, лишила пляшечку з водою і сказала: "Може, на твоє лихо, нікого вдома не трапиться, то ось тобі вода, будеш пити, якщо хвороба тебе втомить". У мене руки у ліктях, ось так, тільки до половини згиналися й розгиналися. І то було все. Мама так змучилась моєю хворобою, що помилилась і не на те місце пляшечку поставила, де завжди ставила. Сама пішла на город. А на город іти кілометрів з чотири. Поки на той город дійшла, поки щось там зробила, поки назад повернулась, то моя хвороба мене стомила. Тому що я лежала вже п'ять годин одна в хаті. І не могла дістати воду. Якихось там три-чотири сантиметри, але я не могла посунутись, щоб дістати ту пляшечку з водою.

І мені в той час дуже хотілося бачити Христа на Голгофі, Христа, розп'ятого за мене і за кожного з нас. Я у той час думала: "Мій Христе, як Ти тяжко страждав, спасіння звершував, щоб кожному з нас подарувати життя! І коли Ти хотів води, то Тобі не давали". Коли мені було важко, то хотілося обдумати все життя Ісуса на землі, хотілося тоді думати, як Він народився у хліві, бо не знайшлося місця ні в готелі, ні в якому домі... Ти, Ісусе, був гнаний вже від чрева матері своєї. Ніхто її не прийняв. Ти народився у хліві, без білого простирадла, без пелюшок. Ні лікаря, ні бабки-повивальниці не було там. Як Ти мучився на цій землі, як поневірявся! Написано, що лисиці мають нори, а птахи небесні — гнізда, а Син же Людський не мав де голови прихилити.

Коли мама прийшла додому, вона, навіть не помивши рук, іде до мене, вона хоче бачити, чи я ще жива. Вона дивиться на годинник, скільки часу

минуло і дивиться на пляшку, що та повна водою. Лице облилося слізьми, коли побачила, що пляшка повна, як була. Підходить і каже: "Доню моя, візьми, напийся, у тебе вже в роті пересохло й губи потріскались". А я молюся: "Господи, дай мені сили й терпіння зараз не напиться, витримати хоч з півгодини, щоб моя мама не знала, як мені хотілось води. Бо мені вже все одно, я буду вмирати, а мама залишиться жити й буде плакати до смерті своєї, що мене вчасно не напоїла". Дуже хотілося втішити маму тоді, але не мала чим, хоч її утішав не раз сам Христос. Але вона не могла знайти собі втіхи.

І мене відправили в районну Острозьку лікарню. Я довгий час лежала в тій районній Острозькій лікарні й бачила, що лікарі старалися для мене, хотіли якось допомогти. Вони намагалися зупинити процес моєї хвороби, але нічого не могли вдіяти. Не в змозі були мені допомогти. Після довгого мого лежання там вони мені кажуть: "Ми тебе відправимо в Рівне, в обласну лікарню". І коли відправили мене у Рівне, я півроку пролежала там, і мені вже ці лікарі кажуть: "Женю, ми тебе відправимо до Києва, в дослідний інститут". Пропонували зробити операцію на хребті, бо я була кріпко горбата, але я відмовилась. Вони відіслали мої документи до Києва, але звідти прийшла відповідь: "Викликайте професора на місце". І коли професор приїхав у Рівне і мене оглянув, то сказав: "Ти тут полежиш, тебе підлікують, а потім ми щось будемо робити".

Я думала, що мене заберуть до Києва в дослідний інститут, щоб робити операцію на хребті, й питаю одну медсестру: "Коли мене будуть відправляти до Києва?" А вона у відповідь: "Ніхто тебе не буде відправляти, бо професор сказав, що вже пізно".

Я думаю, вам на цьому місці хочеться дізнатися, чому зі мною так сталося, чи я народилася калікою, чи такою зробилася. Як лікарі признали, сталося те від тяжкої праці. Я жила на селі, працювала на фермі й дуже багато різного важкого носила — корми для худоби, яку відгодовували на м'ясо. Де було хребет ушкоджено, почав рости горб, чим більший він робився, то ноги відмовляли ходити до того, що й зовсім відмовили. Але коли мене Господь торкнувся десницею Своєю, то ті лікарі, професори, котрі мене багато консультували, сказали: "Істинно її Господь уздоровив, у Якого вона вірила".

Там наші сестри-віруючі також працюють в обласній лікарні, вони мені потім розповідали. Коли їх всіх зібрали на п'ятихвилинку, чи як там, не знаю, то головний лікар запитав: "Хто з вас знає Поліщук Женю?" Вони всі відгукнулись, що знають. Вони мене знали не тому, що я була тяжко хвора, а тому, що кріпко співала. Кожний день. У палаті лежу й співаю, а особливо, коли залишалась сама, то дуже сильно співала. Але ви не подумайте, що я така добра. Ні, то мій Бог, усе зробив. Він мені сили давав, Він мені давав терпіння, Він поставив мене на ноги й сказав: "Іди й розкажи, що Я сотворив з тобою".

І мені хочеться сказати: люди, ми живемо в останні часи. Незабаром Христос прийде. Та Він не прийде Спасителем, а прийде вже Суддею... То й мені хочеться всім людям сказати: огляньтесь, подивіться, прочитайте, що написано, ми в останні часи живемо, прийдіть до Христа, покайтесь, відчиніть двері серця. Він увійде до вас у душу. Мені не дано, як апостолу Павлу — піди туди, зроби те. Але мені у своїх немоцях хотілося б прославити Його за те, що Він таке у моєму житті вдіяв. Я не гідна того.

Потім мене відправили додому. Лікарі сказали: "Ми тебе доставимо у районну лікарню, а звідти хай тебе відвезуть додому, щоб ти відпочила після тих всіх лікарень та тих ліків, а потім будемо тебе ще періодично

забирати до лікарні". Але я чудово розуміла, що вони хочуть мене якось позбутися. Мені важко згадувати ті часи, але таке було. Я могла їсти тільки саму дієту, але знає лише Бог, скільки разів я тої дієти не з'їла. Я не відчувала свого тіла, я не відчувала тої миті... що зі мною відбувалось, і біля мене треба було ходити, як біля малої дитини. А я ж доросла. Це було неприємно для санітарок, а вдома для мами... Мені було нелегко те зносити.

І вони мене взяли й повезли з Рівненської обласної лікарні у районну, і дали мені в руки виписку з історії хвороби, і написали: "Леченню не подлежить"... Все, лікування вже нема. Мене залишили чомусь у районній лікарні. Мені ставало все гірше й гірше, і мене майже місяць годували самою глюкозою. Через капельницю у вену. Я бачила лікарів і чула, про що вони говорили. Їм було шкода мене і вони казали: "На цій капельниці ми як-небудь тебе до літа дотягнемо, щоб тебе взимку не везти додому". Я сказала: "Як хочете".

У березні місяці прийшли лікарі, як завжди на обхід, підійшли до мого ліжка і кажуть: "Женю, ми тебе сьогодні будемо везти додому". Вони надавали мені обезболюючих уколів, обгорнули мене, поклали на носилки, винесли у "швидку допомогу" і сказали до шофера: "Уколів ми їй надавали, коли будеш везти, то постарайся пошвидше. Ти мусиш її допровадити до домівки". Вони говорили тихо, але я все зрозуміла, що вони сказали, та нічого їм відповіді не могла.

Коли "швидка" під'їхала до мого дому й зупинилася, то мої сусіди-односельці, хто йшов мимо, теж підійшли, бо думали, що я вже померла. Але побачили, що я ще жива, взяли ті носилки, занесли до хати, поставили серед кімнати, а медсестра розгорнула ковдру, послухала моє серце і дала уколи.

А мені все погано й погано... І вона тоді каже до шофера: "Іди, заводь машину". Він зрозумів, підійшов до тої фельдшерки, вони вдвох взяли мене, поклали на мою домашню койку, а самі — швиденько до дверей. Але сусіди, котрі були в домі моєму, сказали їм: "Верніться, розгорніть і заберіть той одяг, тому що одяг та ковдра з лікарні". Ті повернулись, роздягли мене, поклали на ліжко, сіли у "швидку допомогу" й поїхали. Хто у мене в хаті був, не могли утримати сліз.

Мама упала біля ліжка й гірко плакала. На той час у мене вже було багато віруючих друзів. Вони мене відвідували у лікарні. Коли вони прийшли, їм там сказали, що мене відвезли додому у важкому стані. Вони сіли на автобус і всі поїхали до мене. Вони думали, що я померла, тому що бачили всіх у жалобі і мене зовсім роздягну. А коли побачили, що я ще жива, то накрили мене простирадлом, всі стали на коліна і почали молитись. І коли вони молились, Бог їх почув. Не мене, а їх, я вже не в змозі була молитись.

Мені хочеться сказати, щоб ми з сьогоднішнього дня запаслися силою молитви, як хлібом на голод. Вони молилися, і в мене болі зникли, і я прийшла до тями. Все чую, все розумію, але скорчена і говорити не можу. А брати підвелися з колін і між собою говорять: "Треба комусь тутечки лишитися, вона вже буде вмирати, то її треба одягти, яко небіжчика, а матері допомогти готувати на похорон". Уявіть собі, дорогі друзі, я все те чую! Вони між собою так от говорили, й кілька сестер лишилося в хаті, очікуючи на мою смерть, а решта поїхали по своїх домівках і повідали там, що буде вже Женя вмирати, коли ще не вмерла до цього часу. Один з братів працював на вантажній машині. І назбиралося на ту машину стільки людей, скільки могло влізти, і приїхали над вечір до мене в село. Зайшли

до хати і мовчки стали. Ніхто нічого не каже. Та один брат підійшов до мого ліжка, нагнувся наді мною низенько й каже:

"Сестричко, ми бачимо, що ти вже будеш вмирати, ми тебе просимо, побажай нам що-небудь хороше, може що маеш на нас, то прости". Так наполегливо просить мене, щоб я їм щось сказала хороше останній раз, а я ж говорити не можу. А він тоді ще раз каже: "Сестричко, благослови нас, тих, що лишаються, ти вже закінчила свої странствованія тут, на цій землі, тебе чекає небо, а ми ще залишимось жити, то ми тебе просимо: благослови нас". А я через усі сили кажу: "Не можу..." То була правда. В цей час Дух Святий мовить: "Дочь моя, говори, все говори. Ибо Мы подкрепляем внутренность твою". Тої хвилини я сильно так заспівала. Тепер так не заспіваю, як тоді могла духом співати. Мої друзі, котрі були присутні у моєму домі, всі впали на коліна і почали молитись, тому що чули, як брат до мене говорив. А Бог каже Духом Святим; "Дочь моя, дочь моя! Ты не отойдешь, пока не увидишь моей славы здесь, на земле, своими глазами". Я кажу: "О, Боже, не розумію, що Ти сказав. Я вірю, що Твою славу побачу, але ж на небі, якщо буду вірною до кінця". А Бог відповідає: "На земле".



Я не знала, як я можу побачити її, тую славу. Та сьогодні ми всі її бачимо, ми всі щасливі, що бачимо справу рук Божих тут, на землі. Я не гідна, ніскільки не гідна, але у житті своєму хочу зберегти ту Славу, тому що то Боже і для Бога. Тут мого нічого нема, тут усе Боже. То хочеться, щоб ім'я Його було прославлене всім моїм життям і належала та слава тільки Богу Живому.

Коли мене Бог підкріпив, я могла молитися, говорити й співати. Коли співала, то найбільше співала похоронні псалми. Для мене не було більшої втіхи, як співати похоронний псалом "Скоро встреча со Христом". Тільки до неба все моє устремління було. Я ніколи за всі роки моєї хвороби нікого

не просила, щоб за мене помолився, щоб мене Бог уздоровив — мені хотілося на небо.

І мене друзі навідують, брат підходить привітати, подає руку. Бог його Духом Святим наповнює й каже мені: "Что ты, дочь моя, собираешься к переходу? Нет. Еще своими глазами увидишь, как народ будет идти и даже бегать в дом твой и смотреть, как на зрелище, что сделал Бог". Я кажу: "Господи, знову я не розумію, що Ти сказав. Вірю, що так буде, але де ж це я можу побачити людей, що будуть йти й бігти? Мене ж на двір ніхто не виносив і до вікна навіть ніхто мене не підіймав. А Ти кажеш, що я побачу, як люди будуть бігти. Я лежу в хаті, де ж вони тут будуть бігти? — Кажу: — Господи, не розумію. Дай мені сили бути покірною перед Тобою, вірю, що так все буде".

Коли я так лежала, то закінчився термін моєї інвалідності. Мені перестали платити пенсію, почало мене турбувати начальство, щоб або у лікарню забрати, або додому лікарів викликати для поновлення групи. Коли почало начальство їздити, щоб мене у лікарню взяти, лікарі кажуть: "Не морочте нам голову, ми не поїдемо, ми знаємо, що Поліщучка давно вже померла". Не хотіли їхати. Але їх почала турбувати місцева влада і довелося їхати. Вони приїхали до нас на село, зайшли до хати, подивились на мене, сіли за стіл і пишуть. Мені не хотілося в лікарню. Але поскільки лікарі у моєму домі, то треба було якось до людей обізватись, і я кажу: "Візьміть мене в лікарню, щоб мама моя відпочила, тому що вона вже стомилась". А вони тоді підіймаються, підходять до мене й кажуть: "Женю, ти на нас не ображайся, але ми тебе до лікарні брати не будемо. Ти знаєш добре, що тобі вже ніякого лікування нема. Ми й інші лікарі тобі не допоможемо. Ти знаєш, що ти вже повинна лежати до того часу, коли... ну..." — Один надо мною руками розвів. А я кажу: "Що, коли помру?"

Лікарі поїхали. А я почала себе картати. За весь час моєї хвороби нікого не просила, щоб помолилися за мої uzдоровлення, а тут не витримала, терпіння не проявила. Не зрозуміла, що мене з лікарні привезли додому, щоб я померла. А через три роки Господь мене поставив на ноги. Сьомого місяця дев'ятнадцятого числа, о четвертій годині, а день той був — середа. Слава Ісусу!

Щось у середу... якось себе по-іншому почуваю, навіть з ночі щось себе по-іншому почуваю. Але ще не зовсім. Вже вдень такі відчуття у мене і я кажу: "Боже, що буде сьогодні зі мною?" Сама ж собі відповідаю: "Знаю, що буде сьогодні, сьогодні буде день переходу до неба". Мені за всі роки хвороби кілька разів один і той же сон снівся: ніби о сьомій годині вечора це буде, я так готувалась, я так молилась, щоб Бог дав мені мудре серце, мені хотілося мою маму останній раз до себе позвати і разом з нею помолитись і її старість хотілося в руки Бога передати. А ще мені хотілося її втішити: віршик напам'ять для неї прочитати. То я молилась, щоб Бог дав мені таку мудрість, таке розуміння, щоб я могла все те зробити. Ще молилась, щоб Бог дав сміливе серце всім братам, котрі першими прийдуть до мене в хату, коли Бог мене відзове, щоб вони мої ноги поламали і мене в домовину поклали. Я не для себе того просила. Я пам'ятала своїх друзів, котрі мене відвідували й казали: "Як ми будемо її у труну класти? На спині такий горб великий, а коліна на грудях — де ж їй руки покласти?" Вони вже тоді мене оплакували. А я все те пригадала і молилася Богу, щоб дав їм мужність. Але не встигла всього. До мене приїхали два брати. У домі ще були відвідувачі, але їм ніхто не став на заваді, цим братам. Увійшовши до хати, підійшли до мого ліжка та й питають: "Сестро, а скільки ти вже хворієш?" Я сказала: "Скоро вже, як п'ять років буде". Я не рахувала тих

років, коли з одної кімнати в іншу могла пересуватися на милицях. А вони кажуть: "А ти що ж, хіба не віриш, що Бог тебе уздоровить?" Кажу: "Вірю". Вони: "Не віриш". Я трохи помовчала і кажу: "Вірю!" А вони кажуть: "Хто вірить, той є здоровий, а хто не вірить, тот осьь..." І показали на мене рукою. Я кажу: "Брати, я вірю, але хочу терпіти". А вони: "Тебе Бог хоче уздоровити". А я кажу: "Нехай буде Його воля". Коли я так промовила, один брат взяв Євангеліє, підійшов, нахилився й почав говорити зі мною. При його розмові я відчула силу й кажу: "Брати, ви скоріше моліться". А брат мене питає: "Ти віриш, що коли ми будемо молитись, то Бог уздоровить тебе?" Я кажу: "Я вже вірю, тільки ви, брати, скоріше моліться". Вони зробили так, як написано: покладуть руки на хворих, помоляться, і вони будуть здорові. Вони те і вчинили.

Дорогі друзі... Які ми сьогодні щасливі — все те, про що написано в Біблії, воно сьогодні збувається. Написано, що Христос багато робив, але віруючий у Нього ще більше зробить. Сьогодні все те збувається, слава Господу!

Вони стають на коліна, брат кладе мені руки на голову, а я з незбагненою швидкістю схоплююсь на ноги. Коли я скочила на ноги, то почала кричати. Моя мама молилася осторонь, у тому куточку, де вона часто стояла на колінах і виливала скорботу своєї душі перед Богом. Розплющила очі і подивилась на мене — чого то я кричу. Коли побачила, що мене Бог уздоровив, то ще сильніше ніж я почала кричати. Вона не стала на ноги, а на колінах по долівці приповзла до мене, обняла мої ноги і притисла до своїх материнських грудей. Я за роки хвороби не відчувала свого тіла. А коли мама своїми руками обійняла мої ноги і нахилилась, і поцілувала мої ноги, в цей час тепленька її сльоза упала на коліно моє й покотилась по нозі, я вперше відчула своє тіло...

Я вірю, що Господь кожному сльозинку мамину підрахував і молитви вислухав. Але хочу сказати, що не мамині молитви те все зробили. Перші сльози й перша молитва були в Гефсиманському саду за мене й за кожного з нас. Там Він молився так, що піт із Нього капав, мов краплі крові, за мене і за вас, мої друзі. Там Христос знемагав, і ангели його підкріплювали, це за мене й за кожного з вас, друзі мої. І коли на Голгофу йшов і впав, тому що сили не мав, то був бичем піднятий за мене, друзі дорогі. Як хочеться, аби ви сьогодні оцінили, як тяжко Він там страждав. Ранами Його ми уздоровлені там, де Він умирав.

От мама моя так стоїть, обіймає ноги мої, притискає до своїх грудей, а потім підіймає руки, мацає мої груди, ребра і каже: "Доню моя, усі кісточки вже у тебе вирівнялись, скажи, ти вже хліб їсти будеш?" Я кажу: "Так, мамо, буду все їсти, що Бог буде у страву посилати". А вона каже: "Іж, бо тоді і я не їла". — "А чого ж ти, мамо, не їла? Я не їла, бо ковтати не могла, а ти?" А вона каже: "Твоя хвороба мене всю давила, я теж не могла ковтати". Я кажу: "Сьогодні Бог звільнив тебе й мене, то ми будемо разом їсти".

Нечистий тоді сильно розлютився й каже до мене: "Не розкажуй, що тебе Бог зцілив, а скажи, що лікарі". Але, слава Господу, до цього місяця мене Він хранив. Коли мама підвелася на ноги, схопила мене й хотіла підняти на руки, бо коли мене Бог зцілив, то у мене двадцять п'ять кілограмів ваги не вистачало, худа була дуже, і коли мама торкнулася моєї спини, то відсмикнула руку і закричала. А я кажу: "А чого ж ти, матусю, так кричиш?" А вона каже: "Нема горба на твоїй спині".

Дорогі друзі, брати й сестри! Подивіться, який то Лікар, і до кого подібний той Христос. Ні з ким ми Його не можемо порівняти! Ніж

хірургічний не торкався мого тіла, і сила людська не торкалась, і в одну мить не стало горба на моїй спині. Я шість років була інвалідом першої групи, а вже сім років минуло, як мене Бог зцілив, і я повністю здорова, і цілком працездатна, і вже працюю, слава нашому Господу!

Ми подякували Богові за моє чудо-уздоровлення, і ті брати — до дверей. А я кажу: "Брати, хто ви, звідки, скажіть!" А один з них так високо руку підняв і каже: "Дивися в небо, то зробив Бог! Воздай славу Йому скрізь!"

Мені хочеться сьогодні ту славу воздати скрізь Богу Живому.

У той час, коли мене Бог uzдоровляв, я не мала страху і не відчувала болю, але сестри, котрі були присутні в моїй хаті, потім розповідали, що такий хрускіт костей стояв, аж люди вуха затуляли.

У той час у хаті моїй була й сусідка, вона все чисто бачила. Вона вибігла на вулицю, побігла по селу і до всіх кричала: "Люди! Ідіть дивіться, Бог чудо совершив! Бог Женю зцілив!" От у мою хату люди йдуть, біжать бігом, а я біля вікна сиджу й дивлюся: а чого ж це люди бігом біжать? Куди ж вони далі побіжать? Думаю: мабуть десь щось трапилось". А про себе вже забула, що мені Духом сказано: "Не відійдеш на той світ, поки не побачиш Моєї слави тут, на землі, своїми очима". Вже забула, що було так сказано, і от все збувається.

Прийшли до мене в хату, переступили поріг, побачили, що мене Бог зцілив, і всі заклакли, стали й стоять. А комуністи далі в кімнату пройшли, де я сиділа, опустилися на коліна, руки так от поскладали, мов діти у смиренні, очі так от до стелі позводили, постояли, постояли і підвелися з колін, привітали мене, хто як розумів: хто руку подав, хто в голову поцілував, хто обійняв, а хто перехрестив. Коли я все те побачила на власні очі, то подумала: "Ой, Ісусе, це ж Ти сказав, що я на власні очі побачу, як народ буде йти і бігти до моєї хати і дивитися, як на видовище, що зробив Господь".

Господи, ось збулося Слово Твоє. Сьогодні те, що було сказано, все збулося. Ні разу не було сказано ясно: "Я тебе зцілю". А от такими притчами в останні місяці моєї хвороби. Коли мене друзі відвідали, Бог сказав Духом Святим; "Дочь моя, вот путь перед тобою". А я думаю: "О, Боже, заберуть у лікарню — як не хочеться!" А Бог... Я так у серці подумала, а Бог тут же на мої думки — відповідь: "Нет, нет, дочь моя, не этот путь, который ты помыслила, а путь другой перед тобой, и ты пойдешь туда, куда поведу. А поведу тебя туда, где ты еще не была, и нога твоя ступит на те места, где еще не ступала".

Сьогодні все збулось. Нині моя нога перший раз ступає там, де не ступала, і я буваю там, де ніколи не бувала. Я про ваше місто раніше й не чула, а сьогодні не тільки чую, а й ноги мої ходять у вашому місті. Сьогодні кров Ісуса Христа зробила так, що я тут. І хоч нас не багато, Господь каже: "Не бойся, малое стадо! Ибо Отец ваш благоволил дать вам Царство". Сьогодні ми в цьому домі можемо говорити про чудесні, великі діла Божі, про милість Його.

І коли до моєї хати багато людей прийшло, приїхали представники влади "бобиком", осіб було близько десяти. У хаті місця багато, а власті кажуть: "Дайте дорогу пройти". Дали їм дорогу, вони підійшли до мене, а голова колгоспу — на зріст такий високий, — підняв руку аж до стелі й багато разів сказав: "Слава, слава!" Тільки не сказав, кому. А я так на нього подивилась і кажу: "Слава Богові моему". А голова на мене глянув і каже: "То добре, Женю, що все так трапилось, хоч ти ходити й не будеш, але вже можеш посидіти, у вікно подивитись, то вже ж тебе можна й на

двір винести, та вже ж ти, мабуть, і їсти будеш, і тебе коліна не будуть душили". А я йому кажу: "А чому це я ходити не буду?" А він каже: "А хто ж косточками ходить?" А я тоді підвелася, рукою так притрималася за койку і ногами як затупаю кріпко в підлогу! А голова нахилився й мало мене за ноги не вхопив. "Не тупай!" — кричить. Я питаю: "Чому?" А він каже: "Щоб кістки твої не поламались". А я кажу: "Ні, мої кістки не поламаються, тому що їх Бог уздоровив. Ні, не поламаються мої ноги".

На другий день, раненько, у вісім годин, у мене в хаті були районні лікарі. Але в той час, коли мене Бог зцілив, то день був днем і ніч була днем, однаково було. І вдень — день, і вночі — народу повно. Я тоді спочатку й не зрозуміла, а потім до мене дійшло, чому так багато народу в мій дім їхало і йшло. Вони хотіли віддати шану Богу Живому на тому місці, де Бог чудо зробив.

Підійшли до мене ті лікарі, стали та й кажуть: "Женю, що з тобою трапилось, ми ж у тебе в понеділок були?" А я кажу: "А що ви мені сказали?" А вони мовчать, нічого. Я руку собі на груди поклала й кажу: "Бог свідок, що я на вас не ображаюсь. Скажіть те, що ви казали". Вони нічого не кажуть. "Ви ж казали, що мені лікування нема і ніхто мені нічим не допоможе. А написано ось так: що людині неможливо, то Богові все можливо. — Я кажу їм: — Ви знаєте, скільки разів мені очі кололи, коли я лежала хвора: так де ж твій Бог? Я в той час перед вами була німотна. Я не могла вам сказати в той час, де мій Бог, а сьогодні — дивіться!" Здіймаю руки, стаю на коліна й молюсь. Підвелася з колін — і нахилиюсь, і підскакую, що тільки можу, все роблю. Все-все. І кажу: "Дивіться, де мій Бог". Вони питають: "То як же Він тебе уздоровив?" Я взяла Євангеліє, відкрила: "Прочитайте". Вони прочитали: "Возложат руки на больных и они будут здоровы". Прочитали й поклали Євангеліє. "Хто, — питають, — молився, хто руки на тебе клав?" Кажу: "Вони не сказали". — "Як не сказали?" Кажу: "Не сказали". — "А що вони сказали?" — "А сказали: дивися в небо, тому що це зробив Бог. І воздай славу Йому повсюди". А вони кажуть: "І будеш казати скрізь?" Я кажу: "Буду". Вони кажуть: "Не будеш". Кажу: "Буду". Кажуть: "Ні, не будеш". Ще трохи посиділи, потім встають. "Збирайся, в лікарню заберем". Кажу: "Не поїду". Але вони три рази приїжджали, з владою третій раз приїхали і мене силоміць забрали.

Ми всі знаємо, що наш Христос воскрес, але коли Він воскрес, то сторожів теж забрали. Їм також гроші давали, щоб вони сказали, те що треба. Та мій Христос, Він там молився за мене, Він там за мене заступився, Він дав мені сили, Він був там зі мною. Я сама б ніколи не встояла. Та Христос не полишив мене.

Вони мене три дні протримали у лікарні й відпустили додому. І коли я приїхала додому, то Бог удома ще одне чудо зробив. З моїм сусідом.

Він не комуніст і не віруючий, але коли я була хвора, то багато разів мене навідував, плакав навіть наді мною, навіть гостинці приносив. А коли мене Бог уздоровив, то він стояв у себе на подвір'ї й дивився, як народ, мов потік води, йшов до мене. І сказав: "Люди, куди ви йдете? То все брехня. Прикинулась, полежала, а це встала і вже усім рознесла, що Бог її зцілив". Ті слова він мовив і впав. І більше вже ніколи не піднявся. Він упав, його занесли до хати, трохи там полежав, відправили його до лікарні. А в лікарні лікар йому запропонував відрізати руку. Сусіда питає: "Що з моєю рукою трапилось?" А лікар каже: "Сталася гангрена від удару". А він каже: "Ні, вже ви мого життя не врятуєте, хоч і руку віднімете, бо ви від такої хвороби нікого ще не вилікували й мене не вилікуєте. Я, — каже, — мушу

вмерти". Він там же у лікарні лікарів запитав: "Ви знаєте ту хвору, котру Бог змінив? Я на неї неправду казав, на тому місці впав, і все те трапилось. Я, — каже, — знаю, що повинен умерти". Нема доказів, що сусіда покаявся, а що те казав, то люди, розповідали. Бо ж написано у Біблії: "Касающийя вас, касается зеницы ока Его".

Друзі мої, хай ніхто з нас не осудить нікого, бо за кожного з нас постраждав Христос. Але хочеться, щоб Господь сьогодні розкрив кожному серце, аби ми всі могли Його прийняти вірою.

Мені хочеться, щоб сьогодні наші серця стали широкими, щоб ми все могли сприйняти, і щоб ми іменем Бога хвалились. Розкрийте ваші серця й дайте волю Духу Святому, хай нас Бог благословить, хай примножить віру в кожному серці.

І буде прославлений наш Живий Бог. І мені нехай дасть сили бути Його вірним свідком до кінця життя.

Запис та літературна обробка

Віктора Котовського

Від редакції.

Адреса сестри Євгенії нам відома. Не так давно ми отримали листа від брата Миколи Косюги. Ось кілька рядків з цього листа: "Пише вам бр. Коля, чоловік с. Жені, яку Бог уздоровив. Слава Господеві за те чудо, що Він сотворив! Був час, коли с. Женя славила Господа одна, а тепер удвох славимо, так Він зробив, примноживши свою славу. Бог чудес уздоровив Женю від такої страшної хвороби й послав її у дім наш матір'ю, що піклується про дітей..." То ж бачимо, що сестра Женя не тільки віднайшла здоров'я й здатність до праці, але й отримала від Господа в подарунок щастя у подружньому житті. Хвала Йому!

ПРАЦЮЄ УЧБОВИЙ ЦЕНТР

Минув зазедве рік, як було організовано учбовий центр ОСХВС у Харкові, а вже тисячі його випускників почали працю на ниві Божій у найвіддаленіших куточках не тільки України, а й інших держав Східної Європи. З групою викладачів Центра я зустрілася у Сімферополі, де вони тільки-но прийняли випускні іспити. Керівник групи — брат Шариков Володимир Кузьмич, завідувач відділом недільних шкіл. У Домі молитви, що знаходиться на Елеваторній 125, зібралося близько тридцяти сестер та братів, що прибули з Херсонської, Миколаївської, Харківської областей, із найбільших міст Криму. Працювали напружено — з дев'яти ранку, до семи-восьми вечора за виключенням короткої перерви на обід, але Господь дав сили й заняття проходили жваво, а часом навіть весело. Тому часто сприяла сама методика, що ґрунтується не стільки на дисципліні, скільки на максимальній зацікавленості учнів. Читання лекцій змінювалося

"вчителями", а потім разом розбирали "урок". Такі прийоми дають можливість не тільки глибше пізнати предмет, але й звільнитися від напруги та втоми під час занять.

Ця група викладачів тільки починає свою діяльність, це їх другий випуск, але почувають себе колеги цілком впевнено і працюють з молодим ентузіазмом та радістю за те, що отримали таку чудову можливість потрудитися для Господа.

Я попросила брата Володимира Кузьмича сказати кілька слів про саму методику.

— Вважаю цю методику однією з найкращих. Ми отримали її від відомої місії "Мішн інтернешнл". Методика увібрала в себе багатющий досвід викладання Слова Божого на Заході, випробувана й удосконалена такими подвижниками справи Христової, як сестри Райлі Вьяйсінен та Мар'ямі Юленіус із Фінляндії. Я й мої колеги закінчили біблійні курси, котрі вели ці сестри. Звичайно, існують і інші методики, вони теж набули розповсюдження, але я

вважаю, що на даному етапі краще триматися якоїсь одної, щоб учителі розуміли один одного. На разі ми ще не можемо спромогтися на таку розкіш — мати різні педагогічні школи, хоча це дуже бажано, проводити якісь великомасштабні експерименти. Таке можливо тільки в усталеному суспільстві, у спокійній політичній обстановці. Поки ми цього не маємо, треба користатися сприятливим часом і якомога активніше розширювати поле евангелізації.

— Які завдання ви ставите перед собою у своїй роботі?

— Ми готуємо вчителів для недільних шкіл. Вчителі ж мають працювати у двох напрямках. Перше: нести радісну звістку про Христа, намагаючись досягти кожної дитини, аби вона могла повірити. Друге: виховувати дітей, прищеплюючи їм християнські цінності, християнську мораль, вчити дітей істинам Слова Божого.

З братом Метлашевським Петром Павловичем ми говорили про інше. Мене цікавило, які труднощі доводиться долати групі. Їх виявилось чимало, хоча колеги зовсім не схильні були до скарження й зносять нестатки з істинно християнським терпінням та стійкістю.

— Найбільшою перепорою для нас є те, що далеко не скрізь у громадах розуміють необхідність нашої роботи. Особливо це торкається старших братів, котрі мусили б забезпечувати для групи, так би мовити, надійні організаційні та господарські тили. Часто ми буваємо позбавлені такого забезпечення і тому не в змозі робити свою справу з повною віддачею. Не вистачає наочності, педагогічної літератури. Поки що змушені вдовольнятися тим, що надходить з-за кордону. Дуже сильно гальмують нашу роботу різні ділення всередині церкви, незгоди між різними течіями. Час нарешті зруйнувати ці штучні бар'єри. Якби керуючі брати церкви знайшли між собою спільну мову, наша робота пішла б набагато ліпше.

Про труднощі ми говорили і з сестрою Бідною Валентиною Іванівною.

— Дуже позначається брак інформації про нашу роботу. У більшості громад краю навіть не знають

про існування нашого Центра, не знають, чим ми займаємось. Загалом, — вважає Валентина Іванівна, — ми всі опинилися в стані практичної неготовності до тої свободи, яку подарував нам Господь, і треба терміново надолужувати втрачене.

Про свої особисті побутові негаразди ніхто не говорив, але вони й поза тим були очевидні. Брат Петро, наприклад, отримав можливість активно трудитися на ниві Божій тільки після того, як поміняв роботу. Вільного часу стало більше, але сім'я втратила значну частину свого і так скромного доходу. Валентина Іванівна працює у Харкові інженером-програмістом. Часті відрядження, пов'язані з поїздками по областях, зрозуміло, не сприяють хорошим стосункам з керівництвом на роботі. Маючи ще й вищу педагогічну освіту, сестра Валентина з великою радістю присвятила б себе педагогічній діяльності, однак, перейти на роботу до Центру поки що немає можливості.

Приємно було дізнатися про те, що педагогічна група ставиться до своєї роботи критично, збирає й аналізує досвід, що поступово накопичується, для того, аби потім поділитися з тими, хто захоче випробувати себе на ниві педагогіки.

— Навчаючи інших, — каже брат Петро, — ми самі продовжуємо навчання. У спілкуванні із слухачами краще помічаєш власні прорахунки, з'являються несподівані ідеї, як удосконалити власну майстерність та й саму методику теж.

Іспити відбулися після третього семінару. Їх успішно витримали майже всі слухачі курсів. Розіжджалися з почуттям задоволення й свідомості того, що добре попрацювали й зробили хорошу справу. Цьому немало сприяли й зусилля сімферопольців. Брати-служителі та сестри зробили все можливе, аби гості не відчували ні голоду, ні холоду і кожний мав гостинний куточок для відпочинку й ночівлі. Господарі переконливо довели: невеликий сімферопольській громаді цілком під силу організація таких зустрічей.

Любов Циганок
м. Сімферополь



"... бо проминає образ світу цього..."

* * *

О Боже, даруй нам всім крила,
Щоб ними до неба злітати,
Там наша країна є мила,
Туди ми підем спочивати.

Тепер на нас праця чекає.
На ниву хто Божу піде?
І голос Господній лунає:
"Робота велика вас жде".

А в нас, Боже, мало так сили.
Ти силу нам з неба пошли,
Від Духа Святого знов вилий
На церкву Ти пізні дощі.

Роботу Твою щоб звершати,
В собі показати Христа,
Щоб грішні ще правду пізнали
Й спасені були від гріха.

Бо час уже жниво збирати,
А в нас ще велика сівба.
О Боже, Тебе ми благаєм,
Хай рясно ж уродить вона!

Даруй Ти нам всім крила віри,
Щоб ними до неба злітати.
Там наша країна є мила,
Туди ми підем спочивати.

* * *

Христос — моя надія,
Христос — моє життя,
Тому я і радію,
І славлю я Христа.

Бо Він мої провини
В любові всі простив.
І радість, і надію
У серці поселив.

Тому Христу співаю:
Осанна! Честь, хвала!
За Віру і Надію,
За славне майбуття.

Лиш з Ним перемагаю
І зло, і марноту.
Лиш з Ним, це добре знаю,
В Край Вічний я ввійду.

Христу несучи моління:
Ти нас благослови,
Щоб в час Твого явління
Нам в небеса ввійти.

м.Нововолинськ.

ВЕСТИ НАРОД ДО ПРАВДИ БОЖОЇ

Десяткам тисяч москвичів, та й не тільки їм, надовго запам'ятається зустріч з всесвітньо відомим пастором з Нігерії Вільямом Кумуї. Його пристрасні проповіді, молитви із закликами до покаяння навернули до Бога чимало душ, допомогли віднайти їм шлях до спасіння. Палац спорту у спорткомплексі Ізмайлово впродовж тижня якраз і був тим місцем, де гість із Африки проводив свою велику євангелізаційну працю. Після зустрічі з ним понад дві тисячі осіб вирішили служити Господу, десятки з них отримали тілесне зцілення від недуг. Тож не випадково редакційна колегія журналу "Благовісник" вирішила при нагоді взяти інтерв'ю у Вільяма Кумуї. Гадаємо, ознайомитись з деякими думками пастора, чия церква нині налічує 70 тисяч віруючих і є п'ятою за чисельністю у світі, буде цікаво й вам, дорогі читачі.

Кореспондент: Брате Вільяме, як і коли Ви навернулись до Бога?

Вільям Кумуї: В 1963 році мене привели до Церкви Господньої моєї знайомі. Тут я дістав звістку про спасіння. Вже 5 квітня 1964 року я покаявся перед Богом і став Його слугою.

К.: Скажіть, будь ласка, який випадок з вашої місіонерської практики Вам найбільше запам'ятався?

В.К.: 25 грудня 1985 року я проводив євангелізаційне зібрання в Нігерії. Того вечора на стадіон прийшли сотні людей, щоб віддатися Христу. Впродовж наступних п'яти днів євангелізації понад 36 тисяч осіб навернулось до Господа, до пізнання Правди. 8 тисяч з них стали членами нашої церкви, а решта — інших церковів. Тоді прозріло багато сліпих, одужало через роботу Духа Святого багато хворих. Трапився і такий випадок: в одного хлопчика в носі була відсутня кістка. І от під час молитви ця кістка з'явилася, й хлопчик став абсолютно здоровим. Коли його взяли в лікарню на обстеження, то висновки медиків, рентгензнімки свідчили, що відсутня в минулому кістка тепер на своєму місці. До речі, і тут, під час нинішньої євангелізаційної кампанії є багато свідчень людей, які під час моєї молитви одужали.

К.: Брате Вільяме! Які Ваші думки, враження про наше братство, про нашу конференцію?

В.К.: Я вже вчетверте зустрічаюся з братами вашого Союзу. Вдруге знаходжусь у Москві. Хочу сказати, що в нас є спільні проблеми по наверненню людей до Христа. Треба молитися разом. Враження про організацію конференції й братство в цілому дуже хороше. Конференція добре організована, учасники, викладачі діляться досвідом праці на ниві Божій і справляють дійсно гарне враження. І всі вони мають почуття відповідальності перед Богом. І всі вони мають велике бажання вести свій народ до пізнання правди, що є важливим дорученням Господа.

К.: Наша Україна нещодавно здобула свою незалежність. Африка в минулому теж мала свої проблеми в цьому плані, поки не звільнилась від колоніальної залежності. Отож, у час нашого становлення братство України заснувало журнал "Благовісник", метою якого є якнайбільше розказати

людям про Бога й повернути їх на шлях істини. Щоб Ви могли побажати нашим читачам з цього приводу?

В.К. : Це добре, що Україна здобула незалежність. Бог дарує їй свободу. Очевидно, наразі стоїть питання про те, щоб використати цю свободу для звільнення людей від гріха й приведення їх до Христа. Ми в Африці й особисто я будемо молитися за духовне пробудження вашого народу.

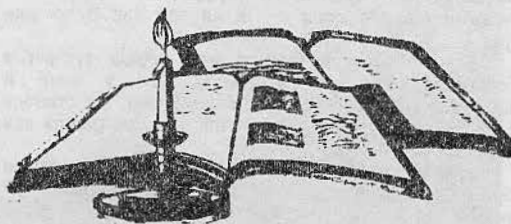
Пастор Вільям Кумуї по закінченні інтерв'ю разом з членами редколегії журналу здійснив молитву, в якій просив Божого благословення на вихід у світ нашого часопису, а також побажав творчих успіхів його фундаторам.

Вільям Кумуї виявив також бажання й надію побувати в майбутньому на Україні, щоб проповідувати Слово Боже.



"Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені ..." (Мт 11.28)

ПІВСТОРІЧЧЯ ЗА ХРИСТОМ



Спогади про виникнення й поширення громад християн віри євангельської в Східній Галичині

ВСТУП

Згадуючи про минуле Євангельських християнських громад нашого краю, хочеться коротко нагадати про окремі етапи історії всього християнства.

У 64-му році нашої ери, через 30 років після смерті Христа, історик Тацит писав: "Ім'я християнина походить від Христа, який при Тіберії був страчений прокуратором Понтієм Пилатом. Придушений на деякий час цей огидний забобон піднявся знову не тільки в Юдеї, де він дістав початок, а навіть у Римі, куди стікається і знаходить собі прихильників серед всього, що у світі є найпорочніше й найжахливіше."

Як бачимо, називати християнство огидним забобомом вміли ще 19 століть тому. І цю гордовиту зневагу Тацита легко зрозуміти. У Палестині Галилея була глухою провінцією. Ісус був простий ремісник. Його у ганьбі стратили після проповідей, які продовжувалися лише три з половиною роки. Учні його відомі як люди бідні.

На зневагу, глузування й презирство християни не зважали. Але на їх біду початок християнства припав на час перебування на римському імператорському престолі деспота Нерона (54-68 рр.). Він розпинав християн, поливав смолою й ставив живими смолоскипами у своїх садах. Ніхто б не наважився в той час стверджувати, що християнство не загине. Проте воно не тільки не загинуло, а ще більше поширилося.

В кінці II століття Тертулліан, один із засновників християнської теології, звертається до язичників з такими словами: "Ми існуємо з учорашнього дня і наповнюємо все: ваші міста, ваші острови, ваші замки, ваші табори, ваші палаци, сенат; ми залишаємо вам тільки ваші капища. Не беручись за зброю, не піднімаючи проти вас обурення, ми могли б завдати вам поразку, просто покинувши вас, щоб переселитися в яку-небудь іншу країну. Втрата стількох громадян всякого стану могла би бути достатньою карою для вас, ви були б налякані вашою самотністю, безмовністю світу, який здавався б вам мертвим. Ваші найвитонченіші жорстокості не досягають мети. Ми примножуємося по мірі того,

як ви нас принижуйте, кров наша — це насіння християн".

Жорстокі переслідування віруючих призводили до розповсюдження й зміцнення християнства.

Тоді диявол змінив тактику. Християнство проголошується державною релігією. У його лави проникають чужі Христового духу люди. Вони називали себе намісниками Христа на землі, створили Христове вчення. Вони стали займатися невластивими Церкві справами, контролювати політику, науку, їхніми вчинками керувало владолобство, чванливість, жадоба наживи, бажання домогтися цього всього за будь-яку ціну... Дійшло до того, що в середині віку в ім'я Ісуса спалювали людей на вогнищах. Здавалося, що після цього ім'я Христа стане ненависне людям.

Але ці зусилля диявола пішли на марне. Йому вдалося проникнути в храми, запровадити в них поганські обряди, та не вдалося проникнути в серця вірних. Діти Божі безстрашно виступали проти спроб зганьбити ім'я Спасителя, завжди боролися за чистоту християнської віри. І вони перемагали. Все нові й нові розкаїні приходили до церкви. Ім'я Христа ставало дедалі популярнішим.

Незважаючи на великі перешкоди, що їх чинять християнам слуги диявола, Євангеліє нині проповідується у найвіддаленіших куточках земної кулі.

МОЄ НАВЕРНЕННЯ

Багатство, влада, честолюбство, слава — ось те, чим зайнята людина на протязі всього свого життя. А досягнення різних благ завжди пов'язане з постійними втомою, страхом, заздрістю, суперництвом, гнівом. Це ми спостерігаємо зараз, це можна було спостерігати ще за тисячі років до нас, і зрозуміло, 40-50 років тому, коли я був молодий.

Юність, як відомо, — пора мрій, пора прекрасних поривань.

Вона характерна спрагою до правди, до справедливості, бажанням щирого, доброго, величного. А навколо стільки неправди, несправедливості, стільки нікому непотрібних фарсів. Може, саме тому я часто ходив сумний.

Одного разу, приїхавши до родичів у село Хильчиці Золочівського району, я потрапив на зібрання віруючих людей. Там довідався, що те, чого бракувало мої душі, було зовсім близько. Я почав читати Біблію, спілкуватися з віруючими людьми нашого села — їх на той час було вже троє.

І незабаром відбулася моя перша зустріч з Господом. Радісно затремтіло все в мені й заспівало... Хотілося обійняти цілий світ. Це сталося в 1928 році. Здавалося, що тоді зі мною раділа вся природа.

Навіть тепер, коли мені доводиться бути в своєму селі, я виходжу на горбок, на пасовисько і дивлюся на залиті сонцем луки, на ліс. І вітер немовби впізнає мене — привітно хитає вершинами дерев, а внизу струмочок дзюрчить, наче шепоче: "Пам'ятаєш, пам'ятаєш, як ти колись тут молився?"

Я щасливий і безмірно вдячний Господеві за те, що Він знайшов мене тоді, у ці мої юні роки.

ЯК УТВОРИЛИСЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ГРОМАДИ В НАШИХ СЕЛАХ

У 20-і роки цього століття "Товариство дослідників Біблії" з великим успіхом поширювало на території Галичини свою літературу. Це були книжки, брошури а також Біблії. Пробуджені Духом Святим, наші люди почали жадібно читати Слово Боже.

У селах створювалися гуртки, де вивчали Біблію, молилися і з великим завзяттям свідчили іншим про правду Божу. Вже 1927 року такі гуртки з'явилися в селах: Красне, Бортків, Острівчик, Пильний, Хильчиці, Запитів.

Були села, де люди знайомилися із Словом Божим і іншим шляхом. Наприклад, в селі Сулимів Святе Письмо привіз брат, який приїхав з Росії в 1921 році, село Стронятин ознайомилося з християнською літературою через священника реформованої церкви, що прибув з Америки в 1928 році.

До мого села, Ушковичі Перемишляньського району, насіння Слова Божого заніс П.Пушкар — брат з села Хильчиці, котрий разом з братом Адамиком вже посіяв це насіння у своєму селі. Вони мали зв'язки із львівськими членами "Товариства дослідників Біблії" — братами Соєю, Сушком та іншими.

Першим у селі Ушковичі прийняв Христа Саф'ян Михайло Гаврилович у 1926 році. Наступного року він прийняв водне хрещення з іншими дев'ятьма душами. Звершував хрещення брат Соя.

Цього ж року брати християни віри євангельської на Волині почули, що в Галичині знаходиться поширення Слово Боже.

Треба зауважити, що Волинню тоді називалась територія теперішніх Волинської, Рівненської й частини Тернопільської областей, тобто та територія, яка раніше належала Росії й була приєднана до Польщі після першої світової війни.

Християни віри євангельської з'явилися на Волині десь близько 1919 року після того, як туди приїхали проповідники з Америки. Серед них Порфирій Ільчук, Йосип Антонок, Трохим Нагорний та інші. Воронасів поїхав далі на Східну Україну.

"Як зачули ж апостоли, які в Єрусалимі були, що Боже Слово прийняла Самарія, то послали до них Петра та Івана. А вони, як прийшли, помолились за них, щоб Духа Святого вони прийняли, бо ні на одного з них Він не сходить, а були вони тільки охрещені в ім'я Господа Ісуса. Тоді на них руки поклали, і прийняли вони Духа Святого!" (Дії 8,14-17).

Приїхали брати з Волині на Золочівщину і докладніше розказали про дорогу Господню, як колись Акила й Прискилла Аполосові (Дії 18,24, 26).

І прийняла Золочівщина науку повної Євангелії, об'єднавшись з християнами віри євангельської. Сталося велике пробудження, люди каюлися й наверталися до Бога, а Господь їх рясно благословляв і хрестив Святим Духом.

Не залишилось без благодаті Божої й моє село. У 1928 році ще два ушковичівські брати прийняли водне хрещення. У 1929 році відбулося водне хрещення в селі Острівчик Пильний Золочівського району. Охрестилося близько 50 душ, в тому числі 10 душ з села Ушковичі. У 1930 році в селі Ушковичі відбулося перше водне хрещення. Ще 13 душ приєдналося до ушковичівської громади віруючих. Проводив хрещення брат Теслюк А.М.

Хоча брати були малограмотними простими селянами, та проповідували Слово Боже в силі Духа Святого, і Господь їх благословляв. Росла кількість спасених, як у дні Апостольські (Дії 2,47).

Від Золочівщини пробудження поширилось на інші села Львівської області.

НАШІ ВИПРОБУВАННЯ

Будьте тверезі, пильуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, риучи, як лев, що шукає пожерти кого. Противтесь йому, тверді в вірі, знаюши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі.

1 Пет 5,8

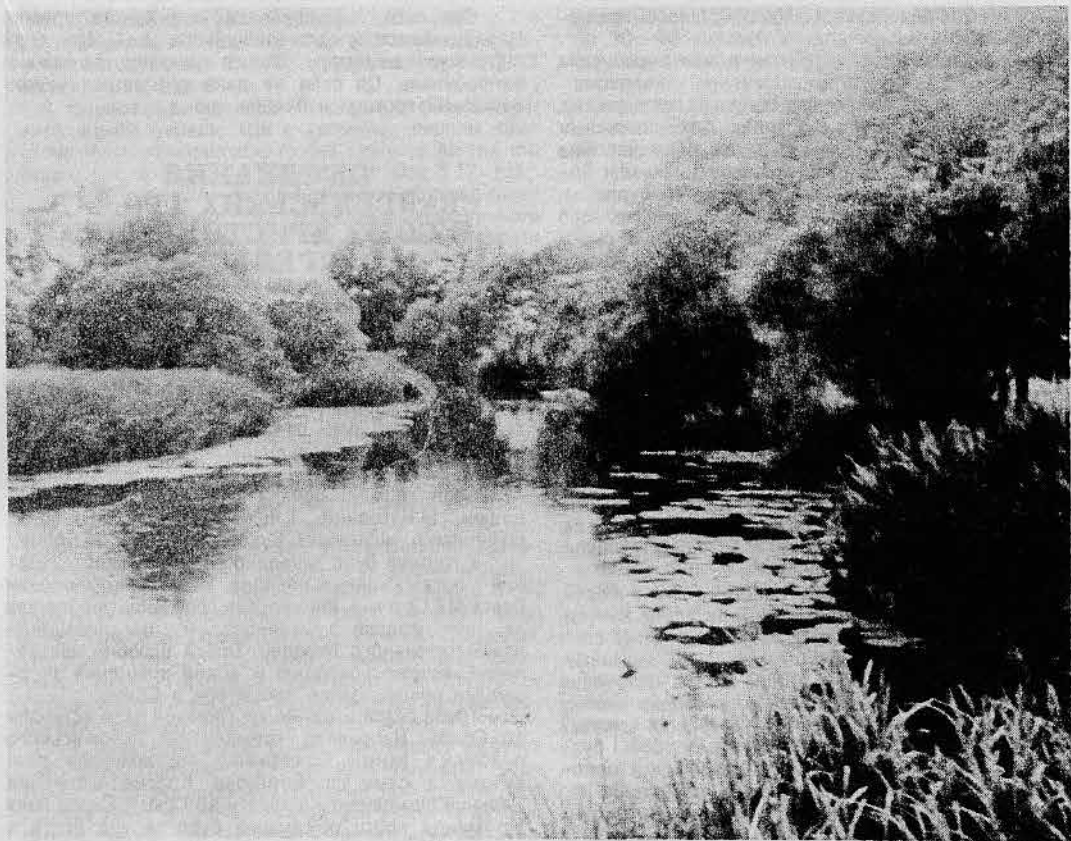
З перших днів існування віруючих у нашій краї ворог душ людських починає проти них свою роботу. Застосовує всю зброю зі свого пекельного арсеналу — як переслідування християн із зовні, так і підривання їх віри з середини.

Пам'ятаю, якої зневаги доводилося зазнавати першому віруючому в нашому селі брату М.Саф'яну. Все село на нього обурилося, від нього відверталися при зустрічі, плювали в його бік. Та брат терпеливо і з любов'ю зніс усю зневагу, молився за тих, хто його зневажав.

Пригадується й такий випадок...

Брата Пушкаря, брата Адамка й ще одного брата розлючені парафіяни інших церков гнали з Ушкович до Перемишляна, кидаючи в них камінням. Брати змушені були сховатися на постерунку поліції.

У селі Хильчиці напад було зроблено знеацка і одночасно на всі будинки віруючих. Вікна побили разом з віконними рамами. У помешканнях все перевернули вверх дном. Вся духовна література була захоплена, а самі віруючі — побиті. По вулицях вітер розносив сторінки Біблії.



"Він обертає пустинню в озеро воднисте і суху землю у водні джерела..." Пс 107.35

У селах Борткові і Шликолосах віруючих людей також побили їхні ж односельці.

Подібне було і в інших селах. Траплялись навіть випадки, коли люди, засліплені дияволом, вбивали віруючих.

А віруючі брали до рук свої зброю Божу:

"Отже стійте, підперезавши стегна свої правдою і зодягнувшись у броню праведности і взувши ноги у готовність проповіді Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолом спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих..." (Еф 6.14-18).

У ці дні гонінь ушковичівська громада замість вечірніх зібрань проводила ранкові. Гонителі ще спали, а зібрання вже закінчувалося й віруючі розходилися по домівках радісні.

Між всіма віруючими була сильна взаємна любов, згода, одні одним допомагали у праці, підтримували одні одних духовно й матеріально. А ворог не вгавав...

Він почав шукати щілину, через яку міг би пролізти у Церкву і з середини її руйнувати. І знайшов ту щілину. Один з трьох перших віруючих, Василь Полеманий, відступає від Бога. Відступає

голосно, з проголошенням всяких зневаг на Церкву християн віри євангельської і на хрещення Святим Духом.

Удар по нашій громаді був сильний. Диявол і всі його слуги раділи. Було від чого розгубитися початкуючим віруючим. Опустилися в них руки. Розпадеться громада, говорив дехто.

Але громада не розпалася. Вже на другий рік, 1931, вона поповнюється новими членами — прийняли водне хрещення ще три душі. У 1932 році приєдналися до громади шість душ, а наступного року ще кілька душ прийняли водне хрещення, яке відбулося в нашому селі.

Яка сила підтримувала віруючих?

Давайте подивимось через глибину століть на маленьку групу учнів Христа, які залишилися без свого Вчителя. Христос, їх Учитель, був схоплений старшими Ізраїля і розп'ятий. На третій день в гробі Його не стало. Він воскрес із мертвих.

Ось ми бачимо учнів на березі Тиверіадського моря. Минули дні замішання й страху. Настав час спокійно подумати про все, що сталося. Настав час пригадати все те, що говорив їм Христос, коли був з ними. Настав, здавалося б, час іти до людей і свідкувати їм про Христа. Але що робить Петро, якого Ісус вважав за скелю, що стане основою Церкви Його? Каже він: "Піду рибу вловити". Вони до нього: "І ми підемо з тобою" (Іван 21.3).

Невже ж повернуться рибалки до своєї колишньої роботи?

Розглянемо історичні умови, в яких перебували учні.

Палестина була під владою римської держави. Середньою ланкою у відносинах між римськими урядниками й ізраїльським народом була релігійна верхівка Ізраїлю. Ці насадки посередників між Богом і Божим народом тепер дбали тільки про те, щоб залишитися ідеологічними провідниками, щоб зберегти свій вплив, свою владу над єврейським народом. Тому не могли вони зрозуміти Божого плану спасіння, не розпізнали в Христі Месію.

Беззбройний ремісник, який викривав їх лицемірство, для них набагато страшніший за грізну зброю римлян, котрі заволоділи їх селами й містами. За такого ремісника вони прийняли Христа. І розправилися з Ним. І розправилися б з кожним, хто посмів би втручатися в суто їхні, як їм здавалося, релігійні справи.

Це розуміли учні, це розумів Петро.

Про що думав Петро в ту ніч на Тиверіадському морі? Мабуть, пригадалися йому слова Христа: "Не ви мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід..." (Іван 15.16). Якою буде їх подальша доля?

Вони могли б утворити невелику групу людей, щиро відданих Христу. Могли б жити своїм життям, не подібним до життя інших людей. Спочатку вони привертати б до себе увагу. Їх називали б диваками, а потім про них забули б. Та не на це настановив їх Христос. Вони повинні були нести людям звістку про Христа. А як це зробити в теперішніх умовах?

Минуть роки... І буде Петро ловити рибу; і буде він коло рибальського вогнища розповідати молодим рибалкам про те, що був на землі Христос, що навчав людей, що оздоровлював хворих, що мертвих воскрешав. Чи повірять йому? Може й повірять, та настанов Христових не приймуть. Не буде християнства...

Чи так сталося?

Ні! І слава Богу!

Через кілька тижнів Петро стоїть перед великим натовпом і говорить: "Покайтесь, і нехай охреститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа" (Дії 21.37).

Збулася обітниця Христа:

"То ви приймете силу, як дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї, та в Самарії, та аж до останнього краю землі" (Дії 1.8).

Тепер Петро вже ніколи не зречеться Христа, ніколи не буде ковтати гіркоту сорому за свою слабкість. Ось він стоїть перед синагогом. Боже мій! Це ж синагогом, це ті, що розі'яли Христа! Одне їх слово — й Петра не стане! А Петро їм безстрашно говорить, що немає іншого імені під небом, щоб ним спастись, крім імені Ісуса Христа. І князі людські розгубилися, відпустили Петра.

Перед силою Божою ці видатні люди виглядали нікчемною купкою безпорадних старих людей.

Прийнявши силу духа Святого, Святий Апостол Яків стає пресвітером Єрусалимської Церкви. Святий Апостол Іван, перебуваючи в Дусі Божому, написав "Євангеліє", "Послання", "Об'явлення". Чи думав він тоді, на березі Тиверіадського моря, що стане таким великим свідком Христа?

Всякі людські зусилля продовжувати справу Христа були б марними. Це міг зробити тільки Дух Святий.

Оця сила, яку прийняли учні Христа, тримає Церкву Христову до нинішнього дня. Ця сила підтримувала громади нашого краю під час важких випробувань. Ця сила не дала розпастися ушковичівській громаді в її чорні дні.

ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ГРОМАД В СОЮЗ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

У 1928 році було організовано Союз Християн Віри Євангельської. Головою братського комітету було обрано брата Артура Бергольца, генеральним секретарем брата Зуб-Золотарьова. Союз належав до Східноєвропейської місії, яку очолював брат Петерсон. У 1930 році разом з багатьма громадами Галичини до Союзу приєдналася Ушковичівська громада.

Нашу громаду почали відвідувати брати Г.Фе-дишин, М.Нагорний, Т.Яцюк, Д.Биць, Л.Горошко, О.Пилипчук, місіонерка Букчинська, брат М.Бобик.

У громаді було заведено євангельський духовний і організаційний порядок. Наставником обрали брата М.Г.Саф'яна. Він керував громадою, відповідав за всі справи духовного й організаційно-адміністративного порядку. Тільки шлюбне наставлення, вечерю Господню й водне хрещення звершували рукоположені пресвітери з Союзу.

Треба сказати, що не всі громади радо вступали до Союзу. Наприклад, громади сіл Золочівського району, з якими Ушковичівці підтримували тісні зв'язки, а саме сіл Бортовце, Красне, Острівчик Пильний відмовилися вступати до Союзу. Серед їхніх аргументів проти об'єднання було те, що брати з місії носять краватки, годинники, портфелі, їздять на роверах, а Христос цього не мав і на ровері не їздив. Ця дитяча простота багатьом подобалась.

Більш серйозне заперечення зводилося до відкидання організаційних структур, бо організоване християнство, мовляв, завдавало віруючим багато лиха.

Справді, пригадаймо чорне середньовіччя. Папи і єпископи мали свої війська, великі двори, провадили розпусне життя. Тих, хто наважувався виступити проти них, віддавали на муки та смерть.

А хіба інакше ставилися попи до нас, до тих людей, які хотіли вийти з-під їх влади тепер? Ні, не краще. То чи мусимо звільнитись з-під влади одних попів, заводити собі інших?

Ті, хто так міркує, припускаються помилки.

Об'єднання в Союз сприймається, як прийняття догматизму й обрядовості. Організованості протиставляється простота, чесність, рівноправність.

Але ж вододіл проходить не тут!

Організованості протистойть не чесність, чи рівноправність. Протистойть неорганізованість, безладдя.

І нерідко в тих громадах, які не вступили до Союзу, можна було бачити саме таке безладдя. Хто що хотів, те робив; хто хотів хрестити — хрестив, хтось давав шлюб, а хтось звершував Вечерю Господню. Такий порядок суперечить Святому Письму. Такий порядок, а радше безпорядок, відкривав двері у громаду всяким пройдисвітам, які свою науку видавали за Християнську і робили заколоту в громадах.

Диявол однаково провадить свою роботу і в організованих церквах, і в неорганізованих. Він може пристосуватися до якої завгодно форми. Така вже в нього вдача.

Церковна дисципліна й порядок не є винаходом католицької церкви. Ще в громадах перших християн була обов'язковою любов і повага до тих, хто старшинув в громаді і навчав її (1 Сол 5:12–13).

Не були також перші християни противниками об'єднання громад у спілку. Хоч юридичного об'єднання вони не мали, бо в ті часи створити його було неможливо, та спірні питання вирішувалися спільно всіма громадами. Про це свідчить хоча б Єрусалимський Собор, на якому Апостол і пресвітери прийняли важливу для християн ухвалу, про остаточний розрив між Христовою Церквою й Синагогою (Дії 15:1–34).

Демократичне об'єднання громад для вільної співпраці завжди давало позитивні наслідки. Підтримка праці місіонерів-проповідників у різних нехристиянських, навіть найдикіших землях, була б не під силу окремим громадам. У всіх кутках земної кулі євангельські місії допомогли прийти до Христа мільйонам людей чорної, жовтої, бурої та інших рас. Ці місії дали людям різних національностей друковані Біблії й збірники пісень на їх рідних мовах.

Тому більшість наших громад Львівської, Тернопільської і Станіславської областей дуже радо приєдналися до Союзу Християн Віри Євангельської. Це були громади сіл: Сілко–Божеківського, Діятина, Липиці–Горішньої, Мечищева, Свистильників, Діброви–Слов'ятинської, Молохова, Мартинова, Дорогова, Уланівки, міста Галича та інших.

У 1934 році в селі Сілко–Божеківське відбувся окружний з'їзд. На з'їзді був присутній брат Бергольц. З'їзд обговорював питання про єдність всіх громад і всіх віруючих. Зверталась увага на духовні омани, які в той час часто траплялися. На з'їзді було утворено Підгасцький округ, до складу якого входили громади всіх вищезгаданих сіл. Ушківчівська громада теж увійшла в Підгасцький округ. Було вибрано окружний комітет, головою якого став брат М.Бобик.

Приїхавши в 1930 році до села Сілко–Божеківське зі Сполучених Штатів Америки, брат М.С.Бобик ширю береться до праці на ниві Божій. Він відвідує села Тернопільської, Станіславської і Львівської областей, проповідуючи Євангеліє, діячесь Словом Божим. Його проповіді завжди зворушували людей — невіруючих приводили до покаяння, а віруючих зміцнювали у вірі. Його прихід у громаду завжди був для віруючих радісною подією. Старанням брата Бобика в селі Сілко–Божеківське було збудовано в 1933 році великий молитовний будинок, де відбувалися окружні з'їзди, працювали біблійні курси, проводилися великі євангелізаційні зібрання. Праця брата Бобика на посту голови окружного комітету була успішною і благословенною Богом.

Разом з братом Бобиком невтомно трудився на ниві Божій брат А.Теслюк. У 1930 році він, після закінчення Гданської біблійної школи, оселяється спочатку в Черному, а потім у Княгиничах, Ушківчях, у Чорткові. На долю проповідника випало багато переслідувань і зневаг від невіруючих, але брат терпеливо зносив їх і мужньо продовжував сіяти в наших селах Слово Боже.

Наслідуючи приклад братів-місіонерів, наші місцеві новонавернені брати теж підключилися до

праці на ниві Божій. Не раз доводилося йти пішки по 30–40 кілометрів за день, не раз треба було стерпіти приниження й образи, а часом і побої від засліплених ненавистю світських людей. Але любов перемагала, а радість спілкування з тими, хто щиро прийняв Бога у своє серце, винагороджувала нас за пережиті труднощі.

Брати і сестри Ушківчівської громади відвідували села Погорільці, Брюховичі, Кещівню, Жабокряки. Їх праця завершилася успіхом. У селах Брюховичі й Кещівня приєдналися до віруючих по одній родині, в селі Погорільці повірило десять душ, а в Жабокряках утворився цілий гурт віруючих.

Подібними успіхами могла б у той час похвалитися кожна громада.

У 1935 році відбувся черговий Окружний з'їзд, на якому звітували брати з праці Божої в Підгасцькому окрузі. Звіти свідчили про наші успіхи, про благословіння Боже. На з'їзді виступав голова нашого Союзу брат А.Бергольц. Його розумні слова, погоджені зі Словом Божим, навчали нас, як треба працювати на своїх місцях, як з розумом, у страху Божому трудитися на ниві Божій.

З'їзд обрав новий окружний комітет, а його головою знову став брат М.Бобик. Крім членів комітету обрано двох благосвічників: брата О.Пилипчака й мене. Цього ж року були організовані окружні біблійні курси, якими керував брат Бергольц, а навчали брати Шмідт та Бенденгер.

У 1936 році наш Союз видав збірник пісень "Псалмоспіви" і став видавати журнал "Євангельський голос". Видавництво очолювали брати Г.Федшин та М.Вербицький.

Журнал набув популярності як у наших краї, так і за кордоном, що дало змогу видавництву збільшувати його тиражі й обсяг.

Перший наклад "Псалмоспівів" розійшовся дуже швидко, а замовлення не переставали надходити. Виникла необхідність другого видання збірника, що було здійснено у 1939 році.

У 1933 році до Союзу приєдналася громада села Сулими. Її приклад наслідували громади сіл Артасова, Блищевод, Мацошина, Ременова, Руданців, Хлівчан, Куляви, Підлісків, Запотова.

У 1935 році була створена й приєднана до Союзу громада ХВС міста Львова.

Початок їй покляли невеличкі зібрання на квартирі, де хатньою робітницею служила сестра Павліна Гладка. Збиралися сестри Зося й Ганна Гладкі, Зося Бердихівська, брат П.Сулима, брат Петро Бойко, брат Майба з жінкою, брат М.Гилик, сестра Сенишин та інші. Коли поліція заборонила збиратися нелегально й оштрафувала власницю квартири, віруючі змушені були зареєструвати громаду й винаймати приміщення для Богослужінь. Спочатку робили зібрання на вулиці Цюва (тепер вулиця Гастелло), а пізніше — на вулиці Домініканській.

У 1935 році в громаді налічувалося близько 25 членів. Оскільки приміщення коштувало дорого, то матеріально Львівську громаду підтримували інші громади — спочатку громада села Сулими, а потім Союз Християн Віри Євангельської.

До 1939 року в Союзі вже були громади сіл: Острівчика, Пильного, Бортокава, Шпиколос, Ремезівців, Підлісся, Гутиська, Пониківців, Красного, міста Золочева, Хильчиць, тобто майже всі громади християн віри євангельської Львівської області. Приєдналася також більшість громад Тернопільської і Станіславської областей.

НАШІ ГРОМАДИ В РОКИ ВІЙНИ

У 1939 році почалася друга світова війна, яка помітно вплинула на життя наших громад.

Припинилося видання журналу "Євангельський голос". Другий наклад збірника пісень тільки вийшов з друку аркушами, а переплести його вже не встигли. Дехто з керівних братів Союзу виїхав, а дехто загинув. Не стало брата Г.Федишина. Зв'язок між громадами майже урвався. Кожна громада почала жити своїм окремим життям.

У червні 1941 року наш край зайняли німецькі війська.

Тоді Господь подав нам допомогу через братів-методистів.

Методистська Церква була зареєстрована в Німеччині й користувалася такими ж правами, як і католицька.

Ті громади, які приєдналися до методистів, були під захистом Методистської Церкви, і німці забороняли робити їм кривду. Тому всі громади християн віри євангельської Львівської області приєдналися до методистів.

У кожній громаді був керуючий брат, а кілька громад очолював пастор. Пасторський округ мав своє бюро громадського стану, яке провело всі метрикальні записи — народження, шлюб і смерті. В Ушковичівській громаді керуючим братом було обрано мене. Наша громада входила в Золочівський округ, пастором якого був брат Александрук.

"ВИ БУДЕТЕ МЕНІ СВІДКАМИ..."

Після війни, в 1945 році, у Білорусії було організовано Церкву Християн Віри Євангельської. Центр її знаходився у Барановичах. Очолювали церкву єпископ брат І.Панько і генеральний секретар пастор С.Вашкевич. До цієї Церкви приєдналися громади Львівської області, а пізніше й усієї України.

У квітні 1945 року у Львові відбувся церковний з'їзд Львівської області. На з'їзді обговорювалися питання об'єднання. Відбулося також рукоположення братів на пресвітерів громад, між котрими рукоположено й мене на пресвітера Ушковичівської Церкви.

Та не довго проіснував наш Союз.

У серпні 1945 року відбулося об'єднання християн віри євангельської з баптистами. Наші громади увійшли до Союзу Євангельських Християн-Баптистів.

Закінчуючи ці мої спогади, я хочу ще раз озирнутися, охопити поглядом всі прожиті роки. Що можна виділити, які висновки зробити?

Була радість, були й прикрощі, були гоніння, було все те, що переживали християни протягом усіх віків, і будуть переживати в майбутньому аж до приходу Христа.

На цьому "будуть" я хотів би наголосити. Коли Христос жив на землі, то учні Його не знали, де їм доведеться поширювати вчення Христа. Вони не знали, чи будуть Йому свідками тільки в Юдеї, чи і в Самарії також. А Він сказав їм, що в Юдеї, й Самарії і аж до краю землі.

Якби учні мали теперішні знання географії, то Христос їм сказав би: "Ви будете мені свідками в Нью-Йорку, і на Філіппінах, і в Парижі, і в Австралії, і на Україні..."

Декому зовсім ще недавно здавалося, що християни доживають свого віка, що ще трохи атеїстичної роботи й останній християнин проголосить своє відступництво від Бога. Але це тільки здається. Так здавалося історичному Тациту, так здавалося імператору Нерону, так здавалося багатьом ворогам християн протягом двох тисячоліть. А християни продовжують існувати.

І вони будуть існувати, бо доки на землі житимуть люди, доти душа буде прагнути до свого Творця; доки Дух Святий не покине землю, доти учні Христа не перестануть свідкувати про свого Спасителя.

м.Львів

Катерина Москаленко МОЛИТВА

Вірую, що Ти єси, мій Боже!
Вірую, правдивих збережеш.
Вірую, своїм Ти допоможеш,
Душі їхні стомлені спасеш.

Син Твій Однороджений —
Спаситель
І за мене кров свою пролив.
Вірю, о мій Боже, Вседержитель,
Всіх простиш Ти, хто Тебе гнівив!

Всіх простиш, хто вірить
в Твого Сина,
В те, що постраждав Він і воскрес.
Вірую, ніколи той не згине,
Хто впокорено несе свій хрест.

Вірую, що Ти єси, мій Боже,
Вірую, що Ти завжди живий!
Всі страждання перенести зможу,
Бо зі мною щит надійний Твій.

м.Львів

ЯК Я ВПОРЯДКОВУЮ УРОК

Діти від п'яти до семи років у переважній більшості ще не вміють читати — це одна з особливостей віку. Тож вчитель недільної школи найперше повинен вміти розповідати, оскільки ця дитина ще не розуміє, що таке обов'язок і її не змушиш слухати те, що їй нецікаво.

Добре, коли вчитель зміг подружитися з дітьми, знайшов стежку до кожного серця, став не тільки викладачем, але й другом. Пограти з ними в м'яча, якщо це літня пора, а взимку — свої розваги. На все це я часу не шкодую. Згодом все повертається вдячністю й любов'ю дітей.

Діти сприймають предмет через особистість вчителя. Люблять вчителя — люблять і предмет. Заради цього я нерідко залишаюся з ними й після занять. Малюємо, ліпимо з пластиліну, читаю їм книжки.

Ось мої школярі починають заповнювати навчальну кімнату. Якщо дітей у групі не дуже багато, то для кожного можна намалювати й вирізати з щільного паперу стільчики й дитячі фігурки. На стільчиках написати: Коля, Галинка, Люба... Перед початком уроку розвішую ці стільчики на чорній фланелі на дошці. Прийшов Коля — на його стільчику навішую фігурку. Це дисциплінує краще від будь-яких суворих зауважень. Дітям просто подобається фігурками заповнювати ті стільчики й ніхто не хоче бути останнім.

До речі, дуже добре, щоб кожен учень мав свій справжній персональний та ще й підписаний його іменем стільчик.

Збираються на урок поодиноці. Поки прийде останній, часу є досить, аби поговорити з кожним. А в кожного свої новини. Малюки люблять, коли їх слухають, цікавляться їх життям. Така розмова до того ж допомагає дитині переключитися на нову обстановку, відійти від повсякденного, спрямовуючи свою увагу на духовне.

"Діти, з чого почнемо?" — таке перше запитання. "Запросимо на урок Ісуса!" Будуємо "молитовну хату": долоні складені вперед — підлога, долоні вгору — стіни, долоні над головою — дах. Закриваємо двері — долоні до вуст, "зачиняємо вікна — заплющуємо очі. Це, на мій погляд, найкращий спосіб, щоб діти зосередились. Ніхто вже не озирається, не прислуховується до голосу сусіда. Кожен зачинився у своєму уявному будиночку і віддався молитві.

Після молитви — пісня. Для дітей старшого віку це можуть бути псалми для дорослих, котрі співають на зібраннях, але для дошкільнят там багато ще незрозумілого, і тому потрібні пісні, розраховані саме на цей вік. Тут, звичайно, виникає проблема: де дістати такі пісні? Нам надсилають з Фінляндії, отримуємо вже готові касети. Одеська місія надрукувала пісенник — дещо вибрали звідти.

Дуже важливо навчити дітей молитися через пісню.

Після пісні повторюємо пройдений матеріал. Для цього заздалегідь удома ще готую з десяток запитань. Продумую їх так, аби можлива відповідь була чітка й однозначна. Ніколи не допускаю, щоб повторення перетворилося у нудне опитування: ось ти скажи, ось ти... Тут уже мусиш бути винахідливим. В ідеалі мрію досягти, щоб діти наввипередки прагнули відповідати.

Найчастіше використовую дві форми. Перша — опитування з допомогою малюнків. На кожне запитання роблю п'ять-шість картинок, що поробиш, вчитель мусить бути й художником, — розвішую їх на дошці, прикріплюючи з допомогою "липучки" на чорну

фланель, і школярки мої вибирають ту картинку, котра відповідає на поставлене запитання.

Друга форма — опитування у вигляді змагань. Розділяю дітей на дві групи, кожній "даю" вирізаний з паперу кошик, вішаючи його на ту ж таки фланель. Правильна відповідь — яблучко у кошик. Яка команда швидше наповнить свій козубець, та й перемогла.

Або ще й таке. Кожний учень вибирає собі квітку до вподоби. На звороті "квітки" — запитання.

З малюнками взагалі дуже багато варіантів, вони самі приходять, коли починаєш працювати й хоч трошки володієш олівцем та фарбами.

Здебільшого я влаштовую на уроці два повторення. На першому повторюємо майже весь пройдений матеріал, на другому — те, що вивчали сьогодні.

Після повторення знову можна заспівати пісню чи псалом.

Основа уроку — нова тема. Тут урок трохи схожий на зібрання в домі молитви. Треба орієнтуватися, хто сьогодні присутній у твоїй аудиторії, скільки невіруючих. Діти часто приводять на заняття друзів, однокласників. Залежно від того доводиться вносити в план деякі корективи.

Я дуже ретельно все обмірковую. Чим ретельніше готуєшся до занять, тим легше на уроці. Успіх буває найбільшим, коли тема в мені живе. Просячи благословення у Господа, кажу: Господи, зроби так, щоб я сказала не те, що хочу я, а те, що хочеш Ти. Дай мені вміння якомога краще донести до дітей Твої помисли. Складаю напередодні короткий конспект або детальний план. Намагаюся освоїтися з темою так, щоб на уроці не заглядати в конспект, інакше діти користуються такими паузами, збивається ритм, невпевненість вчителя миттєво обертається неухважністю слухачів і приносить відчутні втрати.

У дітей дошкільного віку абстрактне мислення ще в зародковому стані, вони мислять предметно, речово. Люблять активну дію. Моя подруга, сестра Ганя, дуже вдало театралізує біблійні теми. Проходили, наприклад, притчу, про те, як Христос нагодував п'ять тисяч голодних. Вона дістала красивий кошик, наламала туди здобних булочок. Діти питають: "А де ж рибки?" — "Які рибки?" Діти починають відповідати. "А скільки їх було, тих рибок?" Діти знову шукають відповіді. Врешті засвоїли тему і разом зіли булочки. Потім учні розповідали батькам: "Тьотя Ганя сьогодні на уроці чудо сотворила".

Та ж сестра прекрасно володіє елементами лялькового дійства. Такі короткі спектаклі із задоволенням дивляться навіть дорослі, навіть віруючі, не зважаючи на те, що сюжети їм давно відомі. Взагалі, розумна театралізація при викладенні нового матеріалу дає хороші наслідки.

Майже кожний урок певний час ми відводимо на вивчення "Золотого вірша". Спочатку я зачитую вірш. Обов'язково з Біблії, щоб діти знали, що це із Слова Божого, щоб чули, як воно звучить і звалили до нього. Потім пояснюю кожне слово, особливо незрозуміле, розповідь ілюструю картинками. Необхідно, щоб учитель сам добре знав цей вірш і не збивався, коли розказує, бо діти надзвичайно чутливі до наших помилок.

Приємів розучування існує багато. Знову ж цей доволі таки нудний процес багаторазового повторення одних і тих же слів необхідно зробити якомога менш утомливим. Треба розвивати в собі винахідливість у подібних справах. Що я роблю? Часто організую змагання. Діти дуже люблять перемагати і отримувати винагороди. Спочатку нехай повторять хлопчики, відтак — дівчатка. Тепер ті, у кого на одязі є синій колір, тепер — у кого зелений.

Чудові наслідки дає й така гра. Пишу "золотий вірш" на вузьких смужках щільного паперу. Кожне слово — на окремій смужці. Звичайно, це вже для дітей, котрі вміють хоч трошки читати. Читаємо хором увесь вірш. Потім я знімаю з дошки одне якесь слово. Читаємо всі разом, або хтось один. Потім ще одне знімаю, і так далі. Знімаю

... дерева Господні, кедр
ліванські, що посадив їх.
На них гніздяться птиці ..."

Пс 104.16



доти, доки на дошці не залишиться жодного слова. Як правило, на цю мить у класі вже нема дитини, яка б не могла повторити вірша без сторонньої допомоги. Досить важливо, щоб дитина з найслабкішою пам'яттю досягла мети — це її підбадьорює, дає змогу уникнути небажаного виділення серед інших.

Тим, хто має у сім'ї старших братиків чи сестричок, можна подарувати картки з текстом "золотого вірша" — хтось прочитає його дитині вдома. Можна завести книжечки-блокноти, куди вклеюються ці картки, або заготовлюються вказівки на необхідне місце Писання.

Місіонерську оповідь, як правило, я подаю перед початком нової теми. Підбираю оповідання так, щоб воно було тісно пов'язане з наступним матеріалом. Не обов'язково розповідати про якихось видатних місіонерів, хоча і їх імена діти мусять знати. Безліч прикладів такої діяльності є серед нас, у нашому повсякденні. Розказати своїм однокласникам чи в дитсадку про Ісуса, то вже і є місіонерська справа, і дуже добре, коли діти починають займатись цим змалечку, з такого ось віку.

Звичайно, вчитель мусить знати, що виходить у християнських видавництвах такого, що може бути використане для цієї роботи. Непогано б налагодити зв'язок з зарубіжними місіями. Зараз така можливість є, не вистачає часом лише наполегливості.

Після розповіді я запитую: "Діти, хто хоче стати місіонером?" Тим, хто потім виявляє здібності й старання, вже приділяю дещо більшу увагу.

Якось довелося спостерігати, як учні "агітували" за Бога. Коли таке дитя підходить до солідного самовпевненого дяді й починає йому казати, що він грішник, що йому треба покаятись, що його любить Бог і віддав за нього Своє життя, сльози навертаються на очі. Коли дитя свідчить про Ісуса, це зовсім не те, що дорослий, котрого можна перебити або просто проігнорувати.

Дуже важливо, щоб діти не соромились говорити за Бога у будь-якому середовищі.

Після цього ми повторюємо все, що пройшли сьогодні. Широко використовуємо малюнки. Пропоную дітям самим намалювати про все, що почули на уроці. Олівці краще мати свої й роздавати учням на час роботи, бо діти є діти, і вони часто забувають свої письмові приладдя вдома.

Звичайно, малюнки виходять різні, і я потім уважно розпитую кожного, що він хотів намалювати. Це значно полегшує дитині працю над повторенням.

Після нової теми — молитва. У дітей ще не охололо враження. Тут важливо пов'язати тему з життям, прокласти місточок, щоб учні звикали, що Слово Боже то не є мертві вірші або такі собі повчальні казочки, а те, що являє собою суть повсякденного буття. Скажімо, коли проходили тему гріхопадіння, я розповіла дітям,

які гріхи трапляються у їхньому житті, що вони чинять не по Слову Божому. Потім вони самі, до речі, дуже охоче розповідали про себе, про свої стосунки із близькими й припустилися того, чому назва — гріх.

Молимося ми без зайвої екзальтації, нормальним голосом, спокійно, але відверто. Треба, щоб діти зрозуміли: Господ все бачить і знає. Щоб вони зверталися до Нього з усіма своїми потребами, вірячи, що Отець Небесний завжди прийде на допомогу. Найважливіше — навчити діток молитися від щирого серця.

Молимося за тих, хто не прийшов сьогодні на заняття, за тих, у кого якісь негаразди вдома. Іноколи влаштуємо "молитовний телефон": Коля молиться за Галинку, Галинка — за Петрика, Петрик — за Люду... Дитині дуже подобається, коли хтось згадує в молитві персонально її.

Закінчуючи урок, я трошки розповідаю про те, що будемо проходити наступного разу. Намагаюся дещо заінтригувати учнів, натякаю на таємниці, на якісь гострі колізії. Діти залишають кімнату вже з бажанням дізнатися, що ж то станеться, коли той хлопчик Давид зустрінеться з велетнем Голіафом, або що буде далі з праведним Іовом.

Говорячи про урок у цілому, хочу особливо наголосити: незалежно від того, яка сьогодні тема, на кожному уроці без винятку в нас присутні таких шість пунктів:

Бог любить тебе;
Ісус — Син Божий;
Потреба людини у спасінні;
Ісус помер заради тебе;
Ісус воскрес;
Прийняття спасіння.

Оці теми мусять звучати завжди, про що б не йшлося на уроці.

Кожного разу, збираючись на урок, я домовляюся з кимось із батьків, щоб вони молилися за нас, поки йдуть заняття.

*Валентина Дмитрук
м. Рига*



"...про чин Його рух розповідає небозвід."

Пс 19.2



ДОБРОТА ВЕДЕ ДО ЩАСТЯ

Восьмирічний Андрійко у літні канікули гостював у бабусі на селі. Він живе з мамою у місті без батька. Батько чомусь їх покинув. А Андрійкові так хочеться до свого тата. Так часто бачив його у снах, нібито вони біля моря разом купаються. А по морю плывуть білі великі кораблі, такі, як малюють на картинках. Андрійко знав, що батько живе в Одесі.

І ось тепер тут, на селі, біля річки, йому згадалися його сні. Бабуся часто казала, що, якби вони мали гроші на дорогу, то вона з онуком поїхала б у гості до тата. Але грошей на таку поїздку бабуся не мала. Вона часто

про це говорила з сумом. Сумно було й Андрійкові, настільки сумно, що навіть купатися пропало бажання. Засмучений, він полентався з річки додому.

Прямуючи безлюдною вулицею, помітив на дорозі гаманець. Піднявши його, побачив, що там гроші, багато грошей. Від хвилювання закалатало серденько. Що робити? Не залишати ж таку знахідку на дорозі! Поблизу немає нікого. Треба б повернути гроші, але кому?

Відразу ж з'явилася й інша думка: у бабусі грошей нема, а цих вистачить на квитки не те що на поїзд, а й на літак. Ще й на гарний гостинець стане. І тоді його мрія здійсниться. Батько, море, кораблі... Наче побачив усе те насправді.

Що ж це? Невже Бог задовольняє його палке бажання? Андрійкові аж подих перехопило. На очі навернулися сльози радості. Та раптом отямився... Як же він може так думати? Хіба це його гроші? Хіба це буде чесний вчинок? Ні, він цього не зробить. Пригадав, як мама вдома читала йому з Євангелія, що потрібно бути завжди правдивим, ніколи нічого не красти, нікого не кривдити. Бо тільки таких Бог благословляє.

Згадав, як він з бабусяю був на Богослужінні, в Домі молитви, де так гарно співали, там було чимало таких як він хлопчиків та дівчаток. Звичайно ж, всі вони живуть так, як вчать проповідники та Слово Боже. А він, Андрійко?

Після деяких роздумів рішення було прийнято.

Розказавши удома все бабусі, Андрійко віддав їй гаманець і настояв на тому, щоб вони вдвох пішли до школи й сповістили про знахідку. Завуч школи був зворушений чесним вчинком Андрійка і вивісив у центрі села оголошення.

Наступного дня у двері бабусиної хатини постукали незнайомий чоловік та жінка. Їх привело сюди те оголошення. Люди ці були здалеку і проводили в селі відпустку. Звіривши прикмети й переконавшись, що саме цей гаманець було загублено приїжджим шахтарем, бабуся повернула річ разом з грішми власникові. Ці люди не знали, якими словами висловити свою вдячність, були у великому захопленні від вчинку хлопчика. Жінка говорила багато дуже гарних слів. Потім шахтар дістав із гаманця купюру досить значної вартості й подарував Андрійкові. Хоч як хлопець не відмовлявся, та ці вдячні люди настояли на своєму.

Андрійко теж був дуже задоволений, йому було хороше й радісно на серці. Та на цьому все не скінчилося. На другий день поштар приніс від батька переказ. Досить значну суму й телеграму з запрошенням приїхати разом з бабусяю в гості.

Знову закалатало серденько, знову перехопило подих, на очі навернулися сльози радості. Справжньої радості, бо тепер насправді буде політ у літаку, будуть море, кораблі і тато. І він, Андрійко, буде з батьком всюди разом. Із спокійною, чистою совістю. Він уявляв собі зустріч з батьком. Андрійко розповість про те, що дуже скучив за татом, про свої мрії. І, звичайно, про цей випадок з гаманцем згадає. Як повернув, послухавши Божого слова, аби не бути грішником. Він розповість татові про Бога, такого милостивого й доброго, і вони разом підуть у Дім молитви.

Никодим Марчук
м. Чернівці

ЯК НАМ СТАВИТИСЬ ОДИН ДО ОДНОГО?

Розглядаючи питання про взаємостосунки дітей Божих на основі Слова Божого, відзначимо сім положень, які є правилами поведінки для кожного.

1. Приймати один одного такими, які ми є, а не такими, якими повинні бути (або нам здається, що повинні бути).

"Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас у славу Божу (Рим 15.7).

Нам слід приймати один одного, як Христос приймає нас, бо Він у всьому мусить бути прикладом для віруючих. Як же Христос приймає нас? Хіба чекає Він, поки ми станемо досконалыми. Ні. Він любив нас і тоді, коли ми були грішниками, і навіть тоді, коли ми ставились до Нього байдуже, нехтували Ним, навіть зневажали Його. Якщо ми маємо Христа за взірць, то нам мусить бути соромно, якщо ми не приймаємо один одного так, як Христос приймає нас.

Основа "прийняття один одного" закладена у взаємній любові. Однак ми не повинні відштовхувати нашого ближнього навіть і тоді, коли його не любимо. Господь не кинув на призволяще нечистивий світ, і кожен хто прагне до спасіння, мусить чинити так само. Допоки це стосується грішника, то з цим ніби погоджуються всі, але як тільки справа торкається дітей Божих, то виникають труднощі, бо в даному випадку ми чомусь забуваємо про обов'язок любові і поблажливості. Так буває, коли нас образять чи скривдять, і ми починаємо цуратися кривдника, хоча зобов'язані не тільки зовнішньо, але й від щирого серця підтримувати стосунки навіть і з такими. Ми повинні

постійно бути готові прийняти наших братів та сестер у наше серце, люблячи їх божественною, а не людською любов'ю так, як це було в день П'ятидесятниці, коли діти Божі перебували в єднанні серця й душі, бо вони прийняли один одного в серця свої не тому тільки, що були досконалыми, але й тому, що "любов покриває безліч гріхів" (Петр 4.8).

Пильно придивіться до себе, чи багатьох із членів вашої громади ви прийняли у своє серце? Ворог не хоче, щоб вами були прийняті всі, він буде намагатися відтіснити кого-небудь від вашого серця, знаючи, що це спричиниться до суперечки або сварки.

2. Вважати один одного вищим за себе.

Апостол Павло каже нам: *"Не робіть нічого під впливом суперечки, чи з марної слави, але вважаючи в покорі один одного за більшого від себе"* (Філ 2.3).

Ці слова містять у собі не тільки незаперечну істину, але практичні вказівки. Між дітьми Божими не повинно бути місця для сварок, вони виникають тільки там, де брати не приймають один одного в любові, і де не вважають один одного вищим за себе. При таких умовах духовне життя починає завмирати.

Якщо ми будемо вважати інших вищими за себе, то не виникнуть суперечки, бо причина їх появи завжди одна і та сама: ми ставимо себе вище від ближніх. Звідси наші образи, бо ми думаємо, що нас мало цінують, не віддають належне, і в результаті — злоба проти інших.

Найвищою чеснотою для дитини Божої є покіра.

3. Бути уважними один до одного.
"Будемо уважними один до од-

ного, заховаючи до любові і добрих вчинків" (Євр 10.24).

Увага може бути широю і не щирою. Нещира увага спрямована на виявлення помилок у інших та на критику, тоді як щира увага змушує нас не засуджувати, а молитися за тих, хто припустився помилки.

Бути уважним один до одного — то не означає, що треба наглядати за іншими, щоб виявити недоліки й рознести про це погрос. Такі спостереження не будуть відповідати ні повелінню "приймати один одного", ні "вважати один одного вищим за себе", ні "бути уважним один до одного".

Бути уважним один до одного, то означає захочувати один одного до добрих вчинків. Якщо помітиш щось не добре у брата чи сестри, то молись за них, і тоді, якщо Господеві буде до вподоби доручити це тобі, піди до брата чи сестри, скажи віч-на-віч, що помітив. Можливо, що ти сам помиляєшся, тому звертай увагу на все добре, яке може сказати тобі той, хто навчає (Гал 6.6).

Якщо ми не будемо звертати уваги на вказівки Бога, то лише у вічності дізнаємось, скільки душ загинуло через безбожне ставлення до них з боку оточення. Можливо, ви відчуваєте зловтіху, коли помічаєте помилки друзів? Напевне так воно й трапляється, якщо ви не приймаєте їх у своє серце. Ми для того й живемо, щоб сприяти один одному в духовному зростанні.

Перебувайте в любові, не дивлячись ні на які труднощі. Ворог буде намагатися зруйнувати любов. Але пам'ятайте, що Слово Боже каже нам: "Братолюбство між вами хай перебуває". Якщо ви виявите, що у вашому серці немає братолюбства, то молись, щоб Господь послав його вам.

4. Збудувати один одного.

"Отже будемо шукати того, що служить спокою і взаємному збудуванню" (Рим 14.19).

Апостол Павло спонукає нас до

прагнення служити для добробуту й спокою інших. Якщо ми не перебуваємо в Дусі і не прийняли в серце своє братів чи сестер, то ми будемо чекати, що інші зроблять перший крок. Якщо ми хочемо збудувати один одного, то нам потрібно насамперед припинити намагання збороти один одного, вишукувати помилки брата чи сестри і чинити перешкоди ближньому, бо завдання наше якраз і полягає в тому, аби один одному допомагати. Чи завжди ви робите те, що служить на користь спокою?

Часто спокій зберігається шляхом взаємних поступок, компромісів з істиною, але істина сама по собі не терпить компромісів, вона не має змоги робити нам поступки, бо походить не від нас, а від Бога. Наше життя повинно бути побудоване так, щоб у своїй поведінці і своїх вчинках ми шукали тільки того, що служить для взаємного збудування. А щоб так чинити, нам потрібно просити у Бога, аби Він дав нам пізнати самих себе, і лише тоді ми будемо у змозі підійти один до одного з метою взаємного збудування, і тільки тоді Боже благословення зійде на нас.

5. Наставляти один одного.

"Наставляйте один одного кожен день, докиль ще можна говорити "нині", щоб хтось з вас не став жорстоким через підступ гріха" (Євр 3.13).

Перш, ніж настановляти інших, нам потрібно напучити самих себе, бо надто часто діти Божі, дуже розумно настановляючи, відносять настанови Слова Божого до своїх ближніх, а не до самих себе. А коли виявляється що свої повчання вони повинні не тільки роздавати, але й самі приймати, то вони ображаються.

Ми не можемо настановляти один одного так, як настановляє вчитель учня. Для напучення ближнього треба мати взаємне довір'я, яке можливе тільки тоді, коли ми приймаємо один одного в серце, коли нашими серцями буде керувати Божа любов.

"І я впевнений про вас, браття,

що і ви наповнені добротою і всякого пізнання і можете наставляти один одного" (Рим 15.14).

6. Коритися один одному.

"Дякуючи завжди за все Бога і Отця в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, скоряючись один одному в страхі Божому" (Єф 5.20-21).

Коритися один одному? Це просто незбагнено для людини. Людина хоче панувати, наказувати, а якщо й підкоряється, то не інакше, як з примусу влади. Слово ж Боже каже нам, щоб ми добровільно скорялися один одному. Складність такої добровільної покори криється в тому, що люди звикли дивитися один на одного зверху. Проте Ісус корився Богові, тобто перебував у Його волі, і слухав своїх земних батьків. І ми не будемо мати успіху, якщо не навчимося коритися один одному, ставлячи інших над собою. Можливо, це і не важко в тих випадках, коли особа, яка підкоряється, займає більш низьке становище, але надзвичайно важко, коли навпаки. Одначе для Бога можливо все.

Якщо ми будемо коритися один одному, вважаючи один одного вищим за себе, то благословення зійде на нас і на інших, і тоді наша покора не тільки не дозволить повставати один проти одного, але й навіть говорити між собою без любові.

"Також і молодші — підкоряються пастирям; всі ж, підкоряючись один одному, зодягніться в покору, тому що Бог гордим противиться, а покірним дає благодать. Отже скоріться під сильну руку Богу, щоб у Свій час звеличив вас" (І Петра 5.5, 6).

Наш Господь нікому не дозволяє відступати від лінії поведінки, обов'язкової для всіх людей. Учні зобов'язані коритися старшим, шана віддається шані. Але є й такі, що не вважають себе зобов'язаними шанувати будь-кого, бо вони, бачте, одержали благословення від Господа. Такі залишаються без настанови, бо Бог вимагає пдваги і вшанування

тих, які старші в благодаті і, особливо, тих, які є духовними лідерами й наставниками.

7. Мати спілкування між собою.

"Якщо ж ходимо у світлі, подібно, як Він у світлі, то маємо спілкування один з одним, і кров Ісуса Христа, Сина Його, очищує нас від усього гріха (1Ів 1.7).

В цих словах полягає наріжний камінь наших стосунків. Якщо ми будемо виконувати всі шість пунктів цієї настанови, то тоді дійде черга і до сьомого, як до завершального. Непорозуміння руйнує зносини, і якщо у когось з нас немає спілкування, то необхідно його шукати.

Якщо хто-небудь із братів не терпить іншого і тому ухиляється від стосунків з ним, то потрібно молитися, щоб Бог відкрив причини такого становища. Якщо обидві сторони стануть спроможні до покори, тоді ніяка пекельна сила не зможе розділити цих братів. Випробуйте ваше серце, може ви самі винні, і постарайтесь усунути перешкоду, щоб скріпились знову послаблені зв'язки любові.

У відношенні до нас Господь має чудові плани, які Він може здійснити тільки тоді, коли ми будемо жити в контакті один з одним. Диявол хоче зруйнувати єдність дітей Божих і тому намагається вселити в них недовір'я один до одного, і таким домаганням диявола нам необхідно протистояти у вірі. В останні дні нинішнього віку йде боротьба між силами тьми і живим Богом. Предметом і місцем цієї боротьби є людські душі.

Тим, які в своєму серці мають Христа, Він дає силу Свою для опору. Дуже важливо, щоб ми, діти Божі, випробували своє ставлення один до одного, бо чим більше ми, будучи зв'язані Божою любов'ю, перебуваємо в спілкуванні один з одним, тим міцнішою стає влада Христа на Землі.

Г. Ш.



Дім молитви християн віри євангельської у м. Львові

ЩЕ ОДИН ДІМ МОЛИТВИ

В Буковинському селі Іжевці відбулося відкриття й освячення новозбудованого молитовного будинку ХВЕ, де служіння пресвітера несе брат Степан Васильович Мітрик. Іжевецька церква налічує 143 вірних. Розмір будови 17 на 10 метрів. Будівництво тривало 2 роки.

І ось у неділю, сонячної днини, у мальовничій місцевості в передгір'ї Карпат, у селі, що там розташоване, зібралось багато людей віруючих і невіруючих, гостей з навколишніх сіл та міст. Навіть Петрівецька церква іншої деномінації закінчила в себе Богослужіння дещо раніше, ніж то заведено, аби вірні мали змогу бути в Іжевцях на відкритті. На підвищенні простонеба, поруч з Домом молитви виступали брати з гарячим євангельським словом. Співав чоловічий хор гостей з міста Чернівці та молодіжний ансамбль. Співали й інші хори. Богослужіння відбувалося на подвір'ї, оскільки людей було так багато, що в Домі молитви могла розміститися тільки їх частина.

Радість торжества єднала всіх присутніх, переповнюючи серця почуттям вдячності Богові за таку зустріч, за таку свободу, за такі чудові обставини після суворих гонінь, яких зазнавала церква Христова на Буковині в недавні часи й після заборон минулих років. За можливість бути учасником такого великого збору дітей Божих, де на повні груди можна славити Господа й проповідувати. Щастя липося через край. Радісні слова перемоги, слави Божої лунали з уст місцевих братів та сестер.

Слово Боже говорили пресвітер місцевої церкви, гості з Чернівців та навколишніх сіл, брат-гість з Румунії й старший пресвітер по області Бабій Петро Васильович. І слово Боже доходило до сердець. Після молитви служителів про освячення Дому, грішники почали каяття, бажаючи приєднатись до Христової Церкви.

Відіжджаючи з Іжевців по широкій відкритій місцевості, ми бачили позаду нас на схилі пологої височини іжевецький Дім молитви. Ще одним місцем, де будуть збиратися діти Божі в ім'я Ісуса Христа, побільшало на Буковині, а Він по своїй обітниці буде завжди посеред них.

СВЯТО В МЕЖИРІЧЧІ

В один із літніх погідних днів у центральній частині селища Межиріччя Чернівецької області, що розташоване неподалік від державного кордону з Румунією, сходилися люди, зїжджалися гості до величного, майстерно збудованого будинку, що належить місцевій церкві християн віри євангельської. Церква налічує 240 членів, пресвітером там трудиться брат Калинеску Драгош.

Після шістнадцятимісячної старанної роботи нарешті відбулося відкриття й освячення цього великого Молитовного будинку. Гості й місцеві жителі радісно віталися і з захопленням оглядали гарно оздоблену будову. А коли прибуло ще 230 братів та сестер з сусідньої Румунії, аби взяти участь у святі, радощам не було меж! Більше ста хористів, гостей з Румунії, з Вікова зайняли призначені їм місця в залі.

Розпочав служіння пресвітер місцевої церкви, закликавши всіх до молитви. Хор з піднесенням і урочистістю наповнив залу чудовим співом. Виступали зі Словом Божим брати-гості з Румунії, з перекладом на українську мову, а також представники інших церков Буковини, та обласної пресвітеріанської ради. Благословенна ріка Слова Божого потекла до спраглих сердець дітей Божих, переповненого залу, на балкони

й у подвір'я, через підсилювачі. Божа присутність відчутна була всім... З благоговінням сприймали діти Божі Господнє благословіння. Пресвітер щиро подякував всім, хто офірував кошти на потреби будівництва, а також дякував місцевій владі за допомогу й доброзичливість.

З добрими словами звернулися до прихожан присутні тут голова селищної Ради, голова колгоспу, та голова сусідньої сільської Ради села Іжевці. Висловлювали своє вдовolenня й надію на те, що церква зробить свою благородну справу у вихованні таких громадян, з якими впевнено можна буде будувати краще майбутнє, живучи в злагоді та мирі з усіма людьми, до яких би національностей вони не належали.

Кульмінацією Богослужіння стали молитви служителів про освячення храму. Один за одним підходили до мікрофона пресвітери й зворушливо викладали свої бажання в молитвах до Господа. Відчувалося, що їх голоси досягають престолу Творця. Навіть на подвір'ї сторонні люди витирали сльози.

Після закінчення Богослужіння всі ті, хто не мав ще Святого Писання, безкоштовно отримали Нові Заповіти, Біблії та іншу духовну літературу, яку привезли в подарунок гості з Румунії.

Біля старого Молитовного будинку, на березі річки Серет, де було встановлено намет на 1000 місць, місцеві сестри накрили на столи й нагодували всіх прибулих далеко гостей смачними стравами. Тут же на річці, як за часів Господа нашого Ісуса Христа, серед величезної кількості людей, відбулося святе водне хрещення по вірі. Чудом було й те, що напередодні не вщухав дощ і було досить зимно, а в цей день погода стояла якнайліпша. Назавжди запам'ятається межиріченським братам та сестрам цей благословенний день.

СЛОВО ХРИСТОВЕ ЛУНАЄ В ТАМБОВІ

Наша євангелізаційна група, що включає чоловічий хор у складі двадцяти трьох осіб і одного проповідника, з благословіння Львівської церкви ХВЄ, членами якої ми є, в червні побувала в Тамбові. Нас запросила помісна церква ХВЄ на чолі з пресвітером Назарчуком Рувимом Аполосовичем, молодим, ревним та енергійним братом.

Три дні євангелізаційних служінь у Тамбові, Котовську, у в'язниці, циганському таборі залишили в наших серцях незабутнє враження. Ми проводили по шість Богослужінь: на вулицях, базарних майданах, у Будинку культури, у великих магазинах, а також на військовому цвинтарі 22 червня. Втоми не відчували. Дякували Господу за те, що сила слова Христового знаходить відгук у серцях тамбовчан. Використовуючи будь-яку можливість, — у міському транспорті, на вулицях, скрізь, де б ми не були, — піснею й словом славили велику любов Божу до грішників, розповідали про спасіння в Ісусі Христі. Ми бачили сльози на очах, радісні усмішки, сотні піднятих до неба, до Бога рук в благанні прощення й спасіння. Люди втомилися від гріха й невлаштованості цього грішного світу, їхні душі стужилися за Богом, живим Богом. І тепер, почувши слово Боже, співи во славу Господеві, отримали душевний мир і спокій. Як результат нашого Богослужіння в неділю 23 червня в Тамбовську Церкву, що по вул. Правди, 47, прийшло на ранкове Богослужіння 14 нових осіб. І коли брат закликав до покаяння, всі новоприбулі здійняли руки, і він разом з ними й Церквою просили Господа простити їх гріхи й дарувати вічне життя. Це була наша радість й радість неба.

Нехай ця наша невеличка праця стане великим Божим благословенням для Тамбовської церкви. А ми всі разом будемо благоді Пана жнив, аби послав трудівників на жнива свої, щоб і сівач, і жнець разом раділи.

Роман Ляховський
м. Львів

Всім тим, хто захоче зробити по-жертвування на потреби нашого журналу, редакція складає щирі подяку. Ці кошти ми будемо використовувати на розширення кореспондентської мережі, на залучення до співпраці досвідчених фахівців та службовців, на гонорари за ваші, любі дописувачі, твори, надруковані в журналі, на зміцнення господарської бази газети та інші дуже гострі потреби редакції. Ми віримо, що Господь щедро віддасть вам за ваше служіння.

Пожертвування можете надсилати на розрахунковий рахунок

701502 МФО 322067
в Жовтневому відділенні
ПББ м. Києва

Підписано до друку 25.06.92. Формат 70x100/16.
Папір офс. №1. Друк офсетний. Умовно-друк. арк. 4.00.
Облік.-вид. арк. 3.87. Тир. 10000. Зам. 2-467

Комп'ютерна верстка та оригінал-макет виконані КНПВО "ПОЛІАВТ, Лтд." 252084, Київ, Георгіївський пров. 7.
Київська книжкова друкарня наукової книги. 252004, Київ, Репіна, 4.